

Lilac

กลายเป็น
ทาบ
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 4

我在无限
游戏里封神

คู่วิลาเหียว 壶鱼辣椒 เขียน
Xiao Juan และ เหม่ยจวี่ยน แปล
Carry วาน

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ 4

我在无限
游戏里封神

หูอวี๋ล่าเจียว

壶鱼辣椒

เขียน

Xiao Juan และเหมย์เจวี่ยน

แปล

Lilac

บทที่

107

สถานสงเคราะห์ร่มเกล้า 27

สิบเจ็ดนาทีก่อน ห้องพักผู้ป่วย 906

แสงสะท้อนสองเส้นของมิตตัวตรงมาที่ไปหลิว หลิวหวายกัดฟันต้านการโจมตีนี้โดยแกว่งมิตสั้นที่อยู่ในมือลงมาจากด้านบน แล้วถูกมิตคู่สองเล่มของเมียวเพยฉี้อปาตจนตัวกระเด็นกระแทกกำแพง ไปหลิวเปิดความเร็วสูงสุดของการเคลื่อนที่ของหัวขโมยแล้วก้มตัวลงไถลไปด้านข้างของเมียวเพยฉี้อที่โจมตีเข้ามา

เมียวเพยฉี้อเลื้อยตามองไปหลิวที่ไถลผ่านข้างขาเขาในท่าหมอบลงคล้ายกับนกนางแอ่นที่บินผ่านน้ำ แล้วพุ่งตรงไปที่มู่เคอซึ่งอยู่ด้านหลังเขาอย่างรู้สึกตกตะลึง

“เชี่ย!!” เมียวเพยฉี้อชักมิตออกมาอยากจะฟันลงไปที่ไปหลิว แต่มิตของเขาถูกมิตสั้นของหลิวหวายเกี่ยวไว้แน่นมาก หลิวหวายใช้แรงทั้งหมดที่มีใช้มิตสั้นสกัดมิตคู่ของเมียวเพยฉี้อด้วยสีหน้าโหดเหี้ยม มิตสั้นไถลสไลบนมิตคู่และบาดโดนเมียวเพยฉี้อย่างแรง

แต่ขณะเดียวกัน มือของเขาก็ถูกมิตคู่ของเมียวเพยฉี้อบาดโดนเช่นกัน

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นเมียวเพยฉี้อถูกโจมตีจากมิตสั้นราตรีที่อัประดับสูงสุดของผู้เล่นหลิวหวาย ค่าสถิติลดลง 43 เข้าสู่ค่าอันตรายของภาพหลอน!]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหวายถูกโจมตีจากมิตคู่พระจันทร์เสี้ยว

ของผู้เล่นเมียวเพยฉือ คำพลังชีวิตลดลง 13]

หลิวหวายเงยหน้าขึ้นและอดทนไม่ร้องออกมา แขนของเขาถูกมัดโค้งเกี่ยวเหนือหลังออกมาหนึ่งชั้นตกลงบนพื้น แต่ผลลัพธ์ที่เขาได้ก็เห็นผลชัดเจน เมียวเพยฉือถอยหลังไปสองก้าวอย่างสติหลุดลอย แต่ก่อนที่เขาไม่ชอบมุขฉือเจิงก็เพราะว่าคำพลังต้านทานของเขามีไม่สูง

สำหรับผู้เล่นที่พลังต้านทานไม่สูง ไม่ว่าจะเป็นมุขฉือเจิงที่เป็นผู้เล่นสกิลความแม่นยำสูง หรือหลิวหวายที่เป็นผู้เล่นโจมตีด้านคำสติก็ล้วนเหมือนกัน

เดิมที ‘หวัชโมยกับนักรบ’ คือทีมคู่ต่อสู้ที่มีค่าความแม่นยำสูงที่จะจงผู้เล่นพลังต้านทานต่ำโดยเฉพาะอยู่แล้ว

เพียงแต่ว่าเมื่อเวลาไหลผ่านไป ทุกคนก็ลืมนักฆ่าหลิวหวายที่กลายเป็นหุ่นเชิดซึ่งยืนอยู่ในมุมมืดไปแล้ว เห็นแค่หวัชโมยเท็มเกริมที่เจิดจ้าคนนั้น

“เพยฉือ! ไปหิ้วร่วมมือกับหลิวหวายแล้ว! พวกเราถูกซุ่มโจมตี! รีบตีมน้ำยาฟอกคำสติเร็วเข้า!!” เมียวเกาเจียงตะโกนใส่เมียวเพยฉือ

เห็นไปหิ้วพุ่งเข้ามาหาหมู่เคอที่อยู่ในมือเขา เมียวเกาเจียงก็ตั้งสติได้ในฉับพลัน เขามิดคอของหมู่เคอที่อยู่ในมือตัวเองพยายามจะฆ่าคนคนนี้ แต่ไปหิ้วที่อยู่บนพื้นใช้เท้าเปล่าอย่าพื้นสองสามทีด้วยความเร็วที่มองไม่ทันด้วยตาเปล่า ทั้งเงาร่างๆ สองสามเงาเป็นช่วงๆ ก็มาถึงตรงหน้าเมียวเกาเจียงแล้ว

ไปหิ้วยกมือขวาขึ้นสูง เมียวเกาเจียงยื่นมือออกมาต้านการโจมตีของไปหิ้วโดยสัญชาตญาณ ไปหิ้วแค่แสร้งทำเป็นว่าจะโจมตี แต่ไม่ได้โจมตีจริงๆ สายตาที่สงบนิ่งของเขาพลันจับจ้องไปที่หมู่เคอที่ถูกบีบคจนสลบอยู่ในมือของเมียวเกาเจียง กรงเล็บลิงของมือซ้ายยื่นไปข้างหน้า ดึงหลังปกคอเสื้อของหมู่เคอที่อยู่ในอ้อมแขนของเมียวเกาเจียงด้วยองศาที่บิดเบี้ยว แล้วสะบัดมือออกแรงโยนไปยังโถงทางเดินที่เปียกชื้น

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหิ้วใช้สกิลส่วนตัว (กรงเล็บลิงของหวัชโมย) ขโมยผู้เล่นหมู่เคอจากมือของผู้เล่นเมียวเกาเจียงสำเร็จ]

หมู่เคอที่ถูกบีบคจนสลบถูกไปหิ้วโยนออกไปทั้งแบบนั้น เขาไถลไปตามโถงทางเดินระยะหนึ่งก่อนจะชนเข้ากับประตูลิฟต์ที่อยู่ปลายสุดเข้าอย่างจังจนตัวเขาตื่นขึ้นมา หมู่เคอสลักออกมาแล้วค่อยๆ ยันตัวขึ้น เขามองไปหิ้ว

ที่กำลังสู้กับเมียวเกาเจียงอยู่อย่างตกตะลึง สมองยังมินๆ เลยยังไม่เข้าใจสถานการณ์นี้เท่าไร

เมียวเกาเจียงอยากจะกระโจนเข้ามาฆ่ามู่เคอ ไปหลิวพลันวิ่งขึ้นไปบนผนังด้านข้างพุ่งเข้าไปประหนึ่งสายลม ขวางอยู่ด้านหน้าเมียวเกาเจียง สายตาใจเย็นของเขาเพ่งมองเมียวเกาเจียงที่กำลังตกตะลึง แล้วยกมือขึ้นโจมตีเข้าไป ขณะเดียวกันปากก็ออกคำสั่งมู่เคอไปด้วย

ไปหลิวน้ำเสียงเย็นเยือก “ลงลิฟต์ไปเรียกพยาบาลที่ลาดตระเวนอยู่ชั้นอื่นขึ้นมา!”

ถึงแม้จะยังไม่เข้าใจสถานการณ์เท่าไร แต่มู่เคอที่ถูกไปหลิวโยนไปถึงหน้าประตูลิฟต์ก็เข้าใจคำสั่งของไปหลิวได้อย่างรวดเร็ว เขากดเปิดลิฟต์แล้วคลานเข้าไปอย่างลุกลี้ลุกลน ก่อนจะกดชั้นหนึ่งช้าๆ เมียวเกาเจียงถูกไปหลิวขวางอยู่ สุดท้าย มู่เคอก็มองประตูลิฟต์ที่ค่อยๆ ปิดลง พลังเอนหลังฟังผนังลิฟต์อย่างหมดแรง

แต่ไม่นานมู่เคอก็ตระหนักได้ว่าไปหลิวคิดจะทำอะไร เขาลุกขึ้นนั่งทันที ใบหน้าเต็มไปด้วยความตกตะลึง

ไปหลิวเสียชีวิตไปแล้วเหรอ! ถึงได้ร่วมมือกับหลิวหวยคิดจะสู้กับเมียวเพยฉือฟอลูกคุณ!

เมียวเกาเจียงมองไปหลิวที่อยู่ตรงหน้าซึ่งโจมตีเขาในหลายๆ มุมอย่างต่อเนื่องไม่หยุดก็มีความคิดแบบเดียวกับมู่เคอเหมือนกัน

หลังจากที่ให้หลิวหวยซึ่งเป็นผู้เล่นเลเวล A อาศัยการลอบโจมตีถ่วงเมียวเพยฉือที่เป็นผู้เล่นพลังโจมตีสูงไว้แล้ว ไปหลิวที่เป็นผู้เล่นซึ่งเหลือค่าพลังชีวิตไม่มากก็มาโจมตีเขาที่เป็นผู้เล่นสายแทงก์ป้องกันสูงคนเดียวเนี่ยนะ?!

นี่มันแบบแผนบ้าบออะไรกัน?! ไปหลิวเสียชีวิตไปแล้วเหรอ?!

ความคิดสับสนและความรู้สึกตกใจปนไม่อยากจะเชื่อของเมียวเกาเจียงหลังจากที่เห็นกรงเล็บลิงสีดำที่ไปหลิวยื่นมาข้างหน้าที่สตันต์ไป

นี่เป็นสกิลของมู่ซื่อเจิง--“กรงเล็บลิงของหัวขโมย”

“นี่เป็นสกิลของมู่ซื่อเจิง ทำไมนายถึงใช้ได้?!” เมียวเกาเจียงหันขวับมองไปที่ไปหลิว เขามองไปหลิวที่โจมตีมาทางเขาอย่างเหลือเชื่อ เข้าใจทันทีว่า

ตัวเองกำลังเผชิญกับสถานการณ์อะไร “สภิส่วนตัวของนาย ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นสภิสภิกฏเกณฑ์จริง ๆ ?! ไม่ได้แค่สามารถใช้คลังเก็บของร่วมกันได้เท่านั้นยังสามารถก้าวข้ามละติจูดกับเวลาใช้สภิส่วนร่วมกันได้ด้วย?”

ไปหลิวไม่ได้ตอบกลับคำพูดของเมี่ยวเกาเจียง เขาโจมตีเมี่ยวเกาเจียงด้วยความเร็วสูงต่อไปอย่างไร้ความปราณี เมี่ยวเกาเจียงกัดฟันรับมือการบุกโจมตีของไปหลิวไปพลาง หันหน้าไปมองเมี่ยวเพยฉือที่ถูกหลิวหวนถ่วงไว้ไปพลาง

...การร่วมมือกันเป็นทีมที่ดูคุ้นตาแบบนี้ ในที่สุดเมี่ยวเกาเจียงก็เข้าใจแผนการต่อสู้ของไปหลิวแล้ว

นี่เป็นแผนการต่อสู้ที่เรียบง่ายมาก ไปหลิวไม่ได้คิดจะสู้กับพวกเขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ที่เขาใช้เป็นแบบแผนที่ใช้กันมานานแล้วต่างหาก

เป็นแบบแผนที่เรียบง่ายของ ‘หวัชโมยกับนักฆ่า’

ไปหลิวอยากขโมยของบนตัวพวกเขา หลังจากที่เขาใช้นักฆ่าหลิวหวนถ่วงซุ่มโจมตีเมี่ยวเพยฉือสำเร็จจนได้เป็นฝ่ายรุก จากนั้นก็ให้นักฆ่าถ่วงผู้เล่นที่พลังโจมตีสูง เทียบเท่ากับเป็นการเฝ้าดูลาดเลา หลังจากนั้นไปหลิวที่เป็นหวัชโมยก็ฉวยโอกาสขโมยของจากผู้เล่นอีกคน ซึ่งก็คือเมี่ยวเกาเจียง นี่เป็นแบบแผนที่มูซื่อเจิงกับหลิวหวนถ่วงใช้เป็นประจำในเกมก่อน ๆ ไว้ลงมือกับผู้เล่นของกิลด์ที่รวมทีมกัน

หลังจากหลิวหวนถ่วงที่เป็นนักฆ่าดักซุ่มโจมตีล่อคนที่พลังโจมตีค่อนข้างสูงในหมู่ผู้เล่นพวกนี้ออกไป มูซื่อเจิงก็ขโมยไอเท็มบนตัวของผู้เล่นคนอื่นต่อ

เมี่ยวเกาเจียงหลบกรงเล็บลิงของไปหลิวที่เฉียดผ่านแก้มของเขาอีกครั้ง เขากัดฟันกำหมัดด้วยสีหน้าดุร้ายแล้วยื่นมือออกไปต่อycopไปหลิว แต่ไปหลิวก็หลบได้อย่างว่องไว

แม่งเอ๊ย!

เหตุผลที่พวกเขาไม่อยากเจอมูซื่อเจิงก็เพราะแบบนี้แหละ!

สภิสของหวัชโมยนี้เจ้าเล่ห์มาก รับมือยากที่สุด

สภิสของไปหลิวไม่สามารถทำอันตรายเมี่ยวเพยฉือกับเมี่ยวเกาเจียงที่เป็นผู้เล่นเลเวล S- ได้ก็จริง แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจับตัวไปหลิวที่เป็นผู้เล่นที่

เคลื่อนที่รวดเร็วได้ง่ายๆ เช่นกัน เลยตกอยู่ในสภาพเข้าตาจน--แต่การลักขโมยของไปหลั้วที่ยินหยัดอย่างไม่ลดละแบบไม่คิดชีวิตนี้ ไม่นานก็ทำให้เมี่ยวเกาเจียงตื่นตัวขึ้นมา เขาตระหนักได้ว่าสิ่งของที่ไปหลั้วอยากจะทำขโมยจากตัวเขาน่าจะเป็นของที่สำคัญมาก

เพื่อของชิ้นนี้ ไปหลั้วถึงขั้นยอมเสี่ยงชีวิตของพวกเขากับทุกคนมารวมกลุ่มกันลอบโจมตีครั้งนี้

เมี่ยวเกาเจียงนึกถึงตรงนี้ก็อดสับสนหยาบใจไม่ได้--นี่เม้งวิธีเล่นเกมที่ผู้เล่นปกติเขาเล่นกันซะที่ไหน! ไม่น่าเชื่อว่าไอ้หมอนี่จะวางเดิมพันทั้งหมดไว้บนตัวเด็ก NPC ที่เกิดจากเกมพวกนั้น! เอาชีวิตมาถ่วงพวกเขาสร้างโอกาสริงหนีให้กับเด็ก NPC พวกนั้น!

...แต่ไอ้เท็มอะไรที่จะสามารถถ่วงพวกเขาสองคนที่เป็นผู้เล่นเลเวล S-ได้ล่ะ

ไอ้เท็มนี้จะต้องมีคุณสมบัติชี้ขาดแน่นอน เป็นไอ้เท็มประเภทโป้งเดียวจอด ไม่อย่างนั้นกลยุทธ์จุ่มจุ่มรวดเร็วของ 'หัวขโมยกับนักล่า' โพนีที่ไปหลั้วใช้ก็จะไม่มีความหมายอะไรแล้ว เพราะถ้าไอ้เท็มนี้ไม่สามารถโจมตีพวกเขาและทำให้พวกเขาสูญเสียพลังในการตอบโต้ได้ในชั่วพริบตา หลังจากเมี่ยวเพยฉือฟื้นคืนค่าสติกลับมา ด้วยพลังการโจมตีสูงกับเคลื่อนที่รวดเร็วของเขาก็จะฆ่าผู้เล่นสามคนได้ในชั่วพริบตา

แต่ไม่มีไอ้เท็มแบบนั้นอยู่

เมี่ยวเกาเจียงไม่ได้กะหนงตัว แต่พูดตามความเป็นจริง--บนตัวไปหลั้วไม่มีไอ้เท็มอาวุธอะไรที่สามารถทะลวงหน้าต่างพลังต้านทานของเขาได้

ถ้าอย่างนั้นไปหลั้วอยากจะทำขโมยของอะไรบนตัวเขากันแน่?

แต่ไม่ว่าไปหลั้วคิดจะทำขโมยอะไรจากเขาก็ไม่มีทางขโมยได้แน่นอน

เมี่ยวเกาเจียงครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว หันหน้ามองไปทางเมี่ยวเพยฉือที่ถูกหลิวหวยถ่วงไว้อยู่ คิดถึงตรงนี้เขาก็ไม่รู้สึกลนแล้ว แต่ใจเย็นลงได้ในที่สุด--แผนการนี้ของไปหลั้วมีช่องโหว่ที่ใหญ่มากอยู่หนึ่งอย่างสำหรับเมี่ยวเกาเจียงและเมี่ยวเพยฉือ นั่นคือหลังจากที่หลิวหวยปล่อยเมี่ยวเพยฉือออกไป ไปหลั้วปะทะกับเมี่ยวเกาเจียงก็ไม่สามารถขโมยของไปได้ง่ายขนาดนั้น

ไปหลัวที่เป็นแค่ผู้เล่นหน้าต่างเลเวล F มีขีดจำกัดในการแสดงความสามารถของสกิล [ทรงเล็งลึงของหัวขโมย] ค่อนข้างมาก ถึงแม้ว่าเมียวเกาเจียงจะโจมตีไม่โดนเขา แต่ไปหลัวก็ไม่สามารถทะลุการป้องกันของเมียวเกาเจียงขโมยของไปได้ง่ายๆ เช่นกัน

โดยเฉพาะหลังจากที่เมียวเกาเจียงเปิดสกิลส่วนตัว การป้องกันของเขาก็จะยิ่งสูงขึ้นถึงขั้นคาดไม่ถึงเลยทีเดียว

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นเมียวเกาเจียงยืนยันที่จะเปิดใช้สกิลส่วนตัว (ฝึบเนื้อเฒ่า) ถึงระดับสูงสุดหรือไม่ หลังจากเปิดใช้ระดับสูงสุดแล้ว สกิลส่วนตัวนี้จะอัปขึ้นเป็นระดับ S- แต่แถบค่ากำลังกายของผู้เล่นจะได้รับผลกระทบจากการสูญเสียกำลังกายมากเกินไป ภายใน 24 ชั่วโมงไม่สามารถใช้น้ำยาฟื้นฟูค่ากำลังกายฟื้นฟูกลับมาได้]

เมียวเกาเจียง “ยืนยัน”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นเมียวเกาเจียงยืนยันใช้ ร่างกายเปลี่ยนลักษณะเป็นฝึบ การป้องกัน +8,037 ค่ากำลังกายของผู้เล่นเมียวเกาเจียงกำลังลดลงอย่างรวดเร็ว...]

ร่างกายของเมียวเกาเจียงเริ่มสูงขึ้นอย่างประหลาด ผิวหนังเปลี่ยนเป็นสีเขียวม่วงและหนาเตอะ ฟันสองซี่ที่อยู่ตรงขอบปากยาวขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาปรากฏสีเขียวแบบหนึ่งที่ดูแปลกพิกล

ตอนที่ไปหลัวยื่นทรงเล็งลึงไปแตะโดนผิวหนังของเมียวเกาเจียง ถึงขั้นที่ได้ยินเสียงกระทบกันของโลหะเลยทีเดียว มันแข็งราวกับเขากำลังขว่นกับแผ่นเหล็กอย่างไรอย่างนั้น

[แจ้งเตือนจากระบบ : ดาเมจการโจมตี (ทรงเล็งลึงของหัวขโมย) ของผู้เล่นไปหลัวต่ำเกินไป ไม่เกิดผล]

ฝ่ามือของเมียวเกาเจียงใหญ่ขึ้น เล็บก็กลายเป็นสีดำและยาวขึ้น เขาหมุนตัวมาทางไปหลัว ไปหลัวโจมตีไม่สำเร็จ เขาเอียงตัวเอาขาเหยียบบนผนังเบาๆ แล้วใช้ความเร็วหลบการโจมตีของเมียวเกาเจียง เล็บของเมียวเกาเจียงขว่นโดนผนังแตก แต่เมียวเกาเจียงที่รูปลักษณะเปลี่ยนแปลงกะทันหันไม่ได้ทำให้ไปหลัวที่กำลังบุกโจมตีเกิดความหวั่นไหวแต่อย่างใด

สายตาของเขายังคงเรียบนิ่ง เหมือนว่าไม่กังวลกับการโจมตีที่ไร้ผลของตัวเองแม้แต่น้อย หัวแต่ะบนผนังเบาๆ แล้วพลิกตัวอย่างรวดเร็วขึ้นกรงเล็บลงไปข้างหน้า จูโจมเมี้ยวเกาเจียงอีกครั้ง

เมี้ยวเกาเจียงใจเย็นลงแล้ว เขายืนนิ่งอยู่กับที่ ไม่ไล่ตามไปหาลีวอีก คล้ายกับนักล่าอายุมากที่มีความอดทนคนหนึ่งรอให้เหยื่อหมดเรี่ยวแรงเอง

จากค่าตัวเลขต่างๆ เพียงแค่เขาเปิดใช้สกิล ไป่หลิวก็ไม่สามารถขโมยของอะไรไปจากตัวเขาได้อย่างแน่นอน เพียงเขาไม่บุ่มบ่ามทำอะไร แค่อ้างไป่หลิวไว้ รอให้เมี้ยวเพยฉือฆ่าหิวหายเสร็จ พวกเขาสองคนค่อยร่วมมือกันฆ่าไป่หลิว ไม่เกินนาทีก็จัดการเรียบร้อย

ไป่หลิวเองก็เหมือนจะรู้ตัวว่าไฟโจมตีสريعนี้ถ้าทำไม่สำเร็จก็จะเกิดอันตรายสูงมาก ถ้าจัดการไม่ได้ในเวลาอันรวดเร็ว พวกเขาจะต้องตายแน่นอน เพราะฉะนั้นถึงได้ให้หมู่เคอลงไปชั้นล่างเรียกพยาบาล นี่คือสลักนิรภัยที่ไป่หลิวเตรียมไว้

ถ้าฝั่งของพวกเขาไม่สามารถจบการต่อสู้ได้ในเวลาสั้นๆ ถ้าอย่างนั้นการตกอยู่ในสภาพเสียเปรียบก็จะเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้นไป่หลิวเลยคิดจะให้พยาบาล NPC ที่มีความสามารถในการควบคุมผู้เล่นประมาณหนึ่งมายับยั้งการตอบโต้กลับของเมี้ยวเกาเจียงและเมี้ยวเพยฉือ

แต่ว่า--

“ฉันคิดว่าก่อนที่พยาบาลจะขึ้นมาช่วยพวกนาย” เมี้ยวเกาเจียงหัวเราะเยาะดูถูก “การต่อสู้ของพวกเราจบลงแล้ว พยาบาลขึ้นมาก็ได้แค่เก็บศพไปเท่านั้น”

ไป่หลิวที่นั่งยองๆ บนชั้นวางหนังสือเหล่ตามองลงมา เขามองเมี้ยวเกาเจียงที่อยู่ข้างล่างจากมุมสูงด้วยท่าที่เหนือกว่า แล้วพูดอย่างเรียบนิ่ง “ผมเห็นด้วยกับความคิดคุณ”

เมี้ยวเกาเจียงตระหนักได้ในทันทีว่าความหมายนั้นของไป่หลิวหมายถึงเก็บศพของพวกเรา เขาด่าออกมาหนึ่งคำด้วยสีหน้าที่ดูแย่มาก “ปากดีนัก!”

สถานสงเคราะห์แม่ตสา 28

จริงอยู่ที่ก่อนหน้านี้ไปหิ้วลอบโจมตีก่อนจึงอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบกว่า ทำให้เมียวเกาเจียงลงไปชั่วคราว แต่หลังจากที่เขาใจเย็นลง ไม่นานก็ตระหนักแล้วว่าพวกเขาไม่มีทางแพ้แน่นอน

เมียวเกาเจียงลอบไปหิ้วที่โจมตีเขาไม่หยุดด้วยท่าทีเอื่อยๆ ประหนึ่งเล่นกับลิงด้วยความใจเย็น พลางใช้หางตาชำเลื่องมองสถานการณ์สู้รบของเมียวเพยฉือกับหลิวหวยยี่ที่อยู่ข้างหลังเป็นช่วงๆ

หลิวหวยยี่เป็นนักฆ่าที่เหมาะสมกับการลอบโจมตีมาก แต่เสียดายที่ไปหิ้วเป็นหัวขโมยที่ไม่เหมาะสมกับหน้าที่

ไปหิ้วขโมยของไม่ได้ทำให้พวกเขาไม่สามารถวิ่งหนีได้ทันเวลา หลิวหวยยี่เป็นผู้เล่นที่ไม่ถนัดต่อสู้ซึ่งๆ หน้า ไม่นานก็พ่ายแพ้การโจมตีอย่างไม่หยุดยั้งของเมียวเพยฉือ

เมียวเพยฉือใช้ฟันฉิกน้ำยาพิษพุค้ำกำลังกายหนึ่งถุงแล้วดูด การถูกโจมตีและคำสติดลลง สองเรื่องนี้ทำให้เขาอารมณ์เสียมาก มีดอยู่ในมือของเขา กวัดแกว่งไม่หยุด

เห็นได้ชัดว่าหลิวหวยยี่ยากที่จะรับมือเมียวเพยฉือผู้เล่นระดับสูงที่คลุ้มคลั่งอยู่ได้ และเมียวเพยฉือก็ไม่มีกะจิตกะใจจะเล่นกับเขาไปเรื่อย เขาแกว่งมีดคู่แล้วฟันขวางอย่างไม่ลังเล ฟันแขนทั้งสองข้างที่ใช้สกลของหลิวหวยยี่ขาด แล้วหันหลังจะไปรวมตัวกับเมียวเกาเจียง

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นเมียวเพยฉือใช้มิตคู่มะจันท์เลี้ยวโจมตี หลิวหวย โจมตีสำเร็จ ผู้เล่นหลิวหวยค่าพลังชีวิตลดลง 17 ผู้เล่นหลิวหวย เหลือค่าพลังชีวิต 20 หน่วย!]

การปลดอวัยวะโจมตีของคู่อริเป็นวิธีการโจมตีที่ได้ผลมากและมักใช้กันเป็นประจำในเกม พุทอีกแบบก็คือการฟันแขนขาดเทียบเท่ากับเป็นการปลดอาวุธแบบหายๆ สามารถป้องกันไม่ให้ผู้เล่นเกิดการเชื่อมต่อกับอาวุธสกลของตัวเองอีกครั้งได้ นี่จึงเป็นเหตุผลที่ครั้งนั้นหลิวหวยฟันแขนของมูซื่อเจิงขาด

และเป็นเหตุผลที่ไปหลิวในเกมก่อนกับเมียวเพยฉือในเกมนี้ฟันแขนของหลิวหวยขาดด้วย

ไหล่ของหลิวหวยมีเลือดออกเยอะมาก มิตสันที่อยู่ในมือเขากับแขนทั้งสองข้างตกลงพื้นพร้อมกัน มือที่กำมิตสันตกลงบนพื้นในแนวตั้ง หลิวหวยคุกเข่าลงกับพื้นด้วยใบหน้าขาวซีดคล้ายกับกระดากที่แช่น้ำแผ่นหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขาสูญเสียพลังในการโจมตีแล้ว

เขาพยายามสุดความสามารถแล้ว ถ่วงเมียวเพยฉือได้นานแค่นี้

[แจ้งเตือนจากระบบ : ค่าสติของผู้เล่นหลิวหวยเกิดการสั้นสะเทือนอย่างรุนแรง ลดลงเป็น 57 กำลังจะเกิดภาพหลอนในไม่ช้า ขอให้ผู้เล่นรีบฟื้นฟูค่าสติโดยด่วน!]

ถ้าเป็นเวลาปกติ เมียวเพยฉือจะฆ่าหลิวหวยตายทันที แต่ตอนนี้มีเวลาน้อย จะฆ่าหลิวหวยที่เป็นผู้เล่นหน้าต่าเก่งเลเวล A ได้ อย่างน้อยก็ยังต้องใช้เวลาอีกสักพัก อีกทั้งยังมีคนที่ทำให้เขาโกรธและอยากฆ่าให้ตายมากกว่า

เมียวเพยฉือหันหลังแกว่งมิตอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ไปหลิว--!”

เขาย่อตัวลงแล้วกระโดดขึ้นพร้อมกับมิตที่กรีดผ่านผนัง มิตคู่มะจันท์ไปทางไปหลิวที่กำลังจะจูโจมเมียวเกาเจียงด้วยพลังทำลายที่รุนแรงมหาศาลผนังที่ถูกมิตคู่มะจันท์ทำให้อวอลล์เปเปอร์กับชั้นปูนถูกทำลายจนแตกออกทั่วทั้งห้องเต็มไปด้วยเศษซากปลิวว่อน ไปหลิวหมุนตัวกลางอากาศท่ามกลางเศษซากละอองฝุ่นพร้อมกับเอียงตัวใช้กรงเล็บด้านมิตคู่มะจันท์ที่เมียวเพยฉือกระโดดฟันลงมาที่เขาด้วยใบหน้าโหดเหี้ยม

มิตของเมียวเพยฉือถูกสกลกรงเล็บลิงของมูซื่อเจิงที่ไปหลิวใช้อยู่ด้านไว้

ชั่วขณะ จึงลดพลังการโจมตีส่วนใหญ่ลงได้ แต่สุดท้ายก็ต้านไม่อยู่ ยังคงถูกเมียวเพยฉี้อที่โกรธเป็นฟืนเป็นไฟกัดฟันแน่นฟันลงมา แขนข้างหนึ่งของไปหลิวถูกเมียวเพยฉี้อฟันขาด เลือดพุ่งออกมาทันที

[แจ้งเตือนจากระบบ : ค่าพลังชีวิตของผู้เล่นไปหลิวจาก 6 ลดลงเหลือ 3!!! กำลังลดลงอย่างต่อเนื่อง! ขอให้รีบออกจากสถานการณ์อันตรายโดยเร็วที่สุด!]

ฟันอีกแค่ครั้งเดียว เมียวเพยฉี้อฟันอีกแค่ครั้งเดียว ไปหลิวก็จะตาย

หลิวหายที่นอนจมอยู่ในกองเลือดโอดออกมาเล็กน้อย การลดลงของค่าสตีทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าเริ่มล่องลอยแบบประหลาด ประหนึ่งภาพเคลื่อนไหวที่ช้าลงเป็นล้านเท่า หลิวหายไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เขาเห็นแค่ไปหลิวที่มีเลือดพุ่ง แขนตกลงมาช้าๆ กลางอากาศ สายตาเรียบนิ่งของไปหลิวเหมือนว่าจะสงบกับหลิวหายชั่วขณะ

สายตานี้ดึงดูดหลิวหายออกมาจากในโลกที่เป็นภาพสโลว์โมชั่นในช่วงพริบตา หลิวหายสายตึระ เขาขยับตัวคลานลุกขึ้นมาอย่างยากเย็น

ยังไม่จบ ทุกอย่างยังไม่จบ

ในแผนของไปหลิว ทุกอย่างเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น

เพื่อเจียอ ไปหลิวห้ามตายเด็ดขาด!!!

หลิวหายพยายามเพ่งสายตาไปที่พื้นแล้วมองหา และสุดท้ายเขาก็เห็นมือสองข้างที่จับมิดสันคุนั้นของเขาที่ถูกเมียวเพยฉี้อฟันลงมา

ด้านหน้าของมิดสันที่ตั้งตรงถูกมือที่ยังไม่ปล่อยออกของเขาจับไว้หลวมๆ ปลายมิดสองประกาย สายตาของหลิวหายโฟกัสไปที่แสงนั้น

ไปหลิวกำลังต่อสู้กับพวกเมียวเกาเจียงและเมียวเพยฉี้อ ไม่มีใครสังเกตมุมเล็กๆ ที่พื้นเต็มไปด้วยเลือดนี้ ในที่สุดสายตาของหลิวหายก็โฟกัส เขาคุกเข่าลงกับพื้น ใช้สองเข่าคลานอย่างโซซัดโซเซ คลานไปจนถึงตรงหน้ามือของตัวเองที่ถูกฟันลงมา หลิวหายมองมิดสันที่ตั้งตรงเล่มนั้น สูดหายใจเข้าลึกๆ กลับตาลงก่อนจะล้มลงไปตรงปลายมิด

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหายถูกมิดสันราตรีโจมตี ค่าสตีลดลงถึง...กำลังคำนวณ ค่าสตีลดลงเนื่องจากสกลอาวุธของตัวเองโจมตีตัวผู้เล่นเอง...

คำนวณเสร็จสิ้น ผู้เล่นหลิวหาวายค่าสถิติลดลงเป็น 7!!!

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหาวายเข้าสู่ภาวะคลุ้มคลั่ง!!!!]

[ชื่อผู้เล่น : หลิวหาวาย (สภาวะคลุ้มคลั่ง)]

[ค่าสถิติ : 57 → 7]

[ค่ากำลังกาย : 39 : → 319]

[ค่าความว่องไว : 1,140 → 1,510]

[ค่าพลังการโจมตี : 731 → 2,200]

[ค่าพลังต้านทาน : 1,003 → 2,100]

[พลังป้องกันการโจมตีและพลังการโจมตีทั้งหมดเพิ่มขึ้น ยอดรวมค่าสถานะเกิน 6,000 ประเมินเป็นผู้เล่นเลเวล A++ เลเวลของผู้เล่นหลิวหาวายเลื่อนขึ้นจาก A เป็นเลเวล A++]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหาวายยืนยันใช้สกิล (โจมตีตาย) โดยอัปสกิลสูงสุดใช่หรือไม่ หลังจากที่ใช้สกิลส่วนตัวนี้สูงสุดจะอัปถึงระดับ A++ แต่แถบค่ากำลังกายของผู้เล่นจะได้รับผลกระทบเนื่องจากหมดกำลังไม่สามารถใช้น้ำยาฟื้นฟูค่ากำลังกายฟื้นฟูกลับมาได้ใน 24 ชั่วโมง]

หลิวหาวายคลานขึ้นมา ทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือด แขนสองข้างอยู่บนพื้นในปากคาบมีดสั้นไว้เล่มหนึ่ง มีดสั้นอีกเล่มแทงเข้าหน้าอก แวดาฉายแววเย็นเยียบ แต่ก็เจอการพุ่มเดิมพันครั้งสุดท้ายอย่างสิ้นหวังและเศร้าโศกนี้ทำให้เขาดูเหมือนกับนกฆ่าไม่กลัวตายที่ถูกฝึกฝนมาเพื่อฆ่าคนอื่นโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น

ส่วนไปหลิวก็เป็นผู้ใช้ตัวนกฆ่าคนนี้ และอาจจะเป็นผู้ใช้คนสุดท้าย

นัยน์ตาที่ว่างเปล่าของหลิวหาวายหลังน้ำตาตกลงมาโดยไม่รู้ตัว

“ยืนยัน”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหาวายยืนยันใช้ การโจมตีของมีดสั้น +6,037 ตัวเลขทั้งหมดของการโจมตีในหน้าต่าง +2,200 ตัวเลขของการโจมตีทั้งหมดเป็น 8,237 ค่ากำลังกายของผู้เล่นหลิวหาวายกำลังลดลงอย่างรวดเร็ว...]

มีดคู่ที่เมื่อยเพื่อยกขึ้นสูงกำลังจะฟันลงมาอย่างรุนแรง แต่ด้านหลังเขาค่ายกับมีลมเย็นพัดเข้ามา เหมือนกับมีอะไรบางอย่างปรากฏขึ้นกะทันหัน

และเข้ามาใกล้ด้วยความเร็วสูง ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงอันตรายและระวังตัวขึ้นมา ความระแวงระวังตัวจากการสู้รบมาแล้วหลายครั้งของเมียวเพยฉือทำให้เขาหันหน้ากลับอย่างรวดเร็ว

หลิวหวนยี่ที่ไม่มีแขนในปากกัดมิดสันแน่นด้วยนัยน์ตาที่แผ่ความเหี้ยมโหดเฉียบขาด แทะไปทางเมียวเพยฉือที่ไม่ทันตั้งตัว

“เพยฉือระวัง!!” เมียวเกาเจียงตึงตัวเมียวเพยฉือเข้ามา แต่ปฏิกิริยาของหลิวหวนยี่เร็วมาก ชั่ววินาทีที่เมียวเกาเจียงพยายามจะปกป้องเมียวเพยฉือ เขาก็กัดมิดสันก้มตัวต่ำลงเปลี่ยนเป้าหมายโจมตี หลิวหวนยี่กัดมิดสันแล้วแทงมิดสันเข้าไปที่ท้องของเมียวเกาเจียงที่ตกตะลึงอย่างรุนแรงทั้งน้ำตาพร้อมกับคำรามอย่างร้ายซึ่งเสียงด้วยสีหน้าที่บิดเบี้ยวและดุร้าย

“นายทะเลวงการป้องกัน...” เมียวเกาเจียงมองมิดสันที่แทงทะลุท้องของตัวเองอย่างไม่อยากเชื่อ “ของฉันได้ยังไง...”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหวนยี่ใช้สกิลส่วนตัว (โจมตีวาร์ป)... สกิลโจมตีคริติคอลทะเลวงการป้องกันของผู้เล่นเมียวเกาเจียง เป็นผลให้ผู้เล่นเมียวเกาเจียงตัวแข็งที่สามสิบวินาที ค่าสติลดลงถึง 51 กำลังจะปรากฏภาพหลอนในไม่ช้า เนื่องจากค่าสติสิ้นสะเทือน ค่าพลังป้องกันการโจมตีของผู้เล่นเมียวเกาเจียงลดลงอย่างต่อเนื่อง...]

ขณะเดียวกัน ชั่ววินาทีที่เมียวเกาเจียงตัวแข็งที่อกกับสติหลุดลอย ไปหลัวก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าผิวหนังของเมียวเกาเจียงที่เดิมทีแข็งแกร่งมากนุ่มลงเล็กน้อย เขารีบใช้กรงเล็บชิงข้างที่ยังสมบูรณ์ได้อยู่คว้าโอกาสสองสามวินาทีนี้ไว้ ชวนไปทางเมียวเกาเจียง

เมียวเพยฉือที่ถูกเมียวเกาเจียงตึงตัวมาเห็นท่าทางของไปหลัว ดวงตาของเขาแดงก่ำ คำรามออกมาอย่างโกรธจัด “พวกแกอย่าคิดแต่ต้องพ่อฉัน!!”

เมียวเพยฉือยกมิดคู้ขึ้นสูง เล่มหนึ่งหันไปทางไปหลัวที่กำลังเตรียมโจมตีเมียวเกาเจียง อีกเล่มหนึ่งฟันไปทางหลิวหวนยี่ในแนวนอน

หลิวหวนยี่กัดมิดสันตึงออกมาจากท้องของเมียวเกาเจียง คำกำลังกายของเขาลดน้อยลงไปพอประมาณแล้ว ไม่มีแรงใช้การโจมตีแบบคริติคอลอีกทำได้แค่ฟันหลบการโจมตีของเมียวเพยฉือเท่านั้น ไม่สามารถโจมตีเมียวเพยฉือ

อีกครั้งให้เขาหยุดโจมตีได้

แต่ไปหิ้วไม้สนใจมิตของเมียวเพยจื่อที่จะฟันลงมาแม้แต่น้อย สายตาของเขาดจ่อมากถึงขั้นแทบจะไม่สนใจความเป็นความตายของตัวเอง กรงเล็บลิงยังคงยื่นไปทางเมียวเกาเจียง เขาฝากแผ่นหลังของตัวเองให้กับหลิวหวายที่ไม่มีแขนไว้ทั้งหมด

และนี่ก็เป็นสิ่งที่พวกเขาคุยกันไว้ตั้งแต่แรก

‘...หลังจากที่แทงเมียวเกาเจียงไปแล้วหนึ่งครั้ง ฉันน่าจะไม่สามารถต้านการโจมตีที่เมียวเพยจื่อจะโจมตีนายได้ แบบแผนนี้เสี่ยงเกินไปแล้วไปหิ้วนายฝากแผ่นหลังให้กับฉันทั้งหมดแบบนี้ นายจะตายได้นะ!!’

‘แต่นายกับมู่ซื่อเจิงร่วมมือกันมาตั้งหลายครั้ง เขาฝากแผ่นหลังไว้กับนายทั้งหมด นายก็ไม่ได้ปล่อยให้เขาตายไม่ใช่หรือ’

‘...แต่ฉันทำให้เขาเสียแขนไป’

‘จริงอยู่ที่ว่านายเคยใช้มิตสั้นในมือของนายทรยศมู่ซื่อเจิง แต่เวลานั้นเป็นไปได้มากกว่านายจะไม่มีมือมาทรยศฉันได้แล้ว หลิวหวาย สัตว์การทำงานของฉันคือก่อนที่จะเกิดเรื่อง ฉันชอบสมมติว่าอีกฝ่ายสามารถทำได้ก่อนเสมอ และนายสามารถทำได้จริงๆใช่ไหม’

คำสติที่ลดลงทำให้ নয়น์ตาของหลิวหวายเลื่อนลอย เขาหันหน้ามองกรงเล็บลิงข้างนั้นที่ไปหิ้วยื่นออกไป สุดท้ายสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่หน้าของไปหิ้ว

การร่วมมือกันโจมตีที่คุ้นเคยนั้น ในโลกที่คำสติของหลิวหวายลดลง ใบหน้าของมู่ซื่อเจิงกับใบหน้าของไปหิ้วทับซ้อนกันครั้งแล้วครั้งเล่าอยู่ตรงหน้าเขา ประหนึ่งว่าคนที่ลักขโมยด้วยกันกับเขาอย่างชำนาญและฝากแผ่นหลังให้กับเขาอย่างไม่ลังเลแม้แต่บัดเดียวนี้ก็คือไปหิ้ว แต่บางครั้งก็เหมือนกับเพื่อนที่เขาไม่ได้ติดต่อกันมานาน

พี่ชื่อ

หลิวหวายพิมพ์อย่างไร้เสียง

การทรยศเป็นเหมือนกับมิตสั้นเล่มหนึ่งที่แทงเข้าหัวใจของหลิวหวาย

หลิวหวายชนเมียวเพยจื่อออกไป บนใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาที่ไหลลงมา

โดยไม่รู้ตัว เขาบังอยู่ข้างหน้าไปหลิว ตอนนั้นเขาแยกไม่ออกแล้วว่าข้างหลังเขา เป็นไปหลิวหรือมูชื่อเจิ้งกันแน่ เขาเพียงแค่ทำสิ่งที่นักหมาที่อยู่ในทีม ‘หวัชโมย กับนักหมา’ ควรทำ

--ยืนอยู่เบื้องหลัง ทำทุกวิถีทางกวาดล้างอุปสรรคทุกอย่างให้กับหวัชโมย ลิงคาปูชินที่ลักขโมยอย่างเต็มที่คนนั้น

เมียวเพยฉื่อที่เก็บมิดไม้ทันทังมิดคู่เข้าไปในร่างกายของหลิวหว่ายที่บัง อยู่ข้างหน้าไปหลิวอย่างไม่ลังเลด้วยความตกตะลึง และแทบจะในเวลาเดียวกัน ไปหลิวก็หันหน้าไปด้านข้าง ในที่สุดกรงเล็บลิงของเขาก็ข่วนโดนร่างกายของ เมียวเกาเจียงแล้ว

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหว่ายถูกโจมตีจากมิดคู่พระจันทร์เสี้ยว ของผู้เล่นเมียวเพยฉื่อ ค่าพลังชีวิตลดลง 17...16...13 คงเหลือ 4 หน่วย! ขอให้รีบออกจากสถานการณ์อันตรายโดยด่วน!! ค่าพลังชีวิตกำลังลดลงอย่างต่อเนื่อง!]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหลิวใช้สกิลส่วนตัว (กรงเล็บลิงของ หวัชโมย) ขโมยกระดูกปลาของราชาไซเรน กระจกปีศาจ (ประกอบเรียบร้อย)... และสิ่งของอื่นๆ ออกมาจากในคลังเก็บของของผู้เล่นเมียวเกาเจียงสำเร็จ]

ไปหลิวดึงแผนที่เรื่องแสงสีขาวเส้นหนึ่งออกมาจากร่างกายแข็งทื่อของ เมียวเกาเจียง เมียวเกาเจียงที่ยังอยู่ในช่วงตัวแข็งมองไปหลิวที่หลังจากดึง แล่ออกมาปั๊บ ก็หันมือกลับฟาดไปยังมิดของเมียวเพยฉื่อที่กำลังฟันลงมา ทันทืออย่างไม่ลังเลต่อหน้าต่อตาโดยทำอะไรไม่ได้

กระดูกปลาของราชาไซเรนในมือของไปหลิวที่เป็นแค่ผู้เล่นหน้าต่าเลเวล F ปล่อยพลังการโจมตีออกมาได้ไม่เยอะนัก แต่ไอเทมนี้มีจุดหนึ่งที่น่าเป็นพิเศช นั้นก็คือประสิทธิผลในการโจมตีแข็งแกร่งมากจนน่าเหลือเชื่อ

ความหมายของประสิทธิผลในการโจมตีที่แข็งแกร่งก็คือ ไม่ว่าการโจมตี ของไอเทมนี้จะทำให้เกิดดาเมจหรือไม่ มันก็จะโจมตีสำเร็จ แล่ของไปหลิวฟาด ลงไปตรงมิดคู่ของเมียวเพยฉื่อที่ฝังอยู่ในตัวหลิวหว่ายดัง ‘เผียะ’ ฟาดจนมิดคู่ ที่พลังการโจมตีสูงนี้กระเด็นออกไปทันที หลิวหว่ายที่ถูกมิดคู่ฟันโดนและ กำลังจะตายพลันขาอ่อนยวบ คุณเขาลงไปกับพื้นที่แดงฉานไปด้วยเลือดตัวเอง

ด้วยนัยน์ตาเลื่อนลอย

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหวายเหลือค่าพลังชีวิตอีกแค่ 2 หน่วย!
ขอให้รีบออกจากสถานการณ์อันตรายโดยด่วน!]

ช่วงตัวแข็งสามสิบวินาทีของเมียวเกาเจียงใกล้จะจบลงแล้ว แต่เขากลับจมอยู่ในความรู้สึกไม่สบายใจที่อธิบายไม่ถูก มองหลิวหวายที่ไม่มีปฏิกิริยาแล้วโดยสิ้นเชิงกับไปหลัวที่ค่าพลังชีวิตกำลังจะหมดในอีกไม่ช้า เมื่อใดที่เมียวเฟยฉือตึงสติกลับมาได้ก็จะจัดการไปหลัวกับหลิวหวายสองคนนี้ได้อย่างรวดเร็ว

ถึงแม้ว่าสองคนนี้จะขโมยของไปได้สำเร็จ แต่ก็ไม่สามารถพลิกสถานการณ์ได้อยู่ดี ในสิ่งของพวกนั้นไม่มีไอเท็มที่จะช่วยให้พวกเขาหลีกเลี่ยงจากความพ่ายแพ้เป็นชนะได้

แต่ความรู้สึกอันตรายที่ทำให้เขาหายใจไม่ทั่วท้องนี้มาจากไหนกัน...

เมียวเกาเจียงนึกทบทวนไอเท็มที่ไปหลัวเอาไปในหัวหนึ่งรอบอย่างรวดเร็วทั้งหมดเป็นไอเท็มที่ตอนนั้นไปหลัวแกล้งตายแล้วดริบออกมา

ไอ้หมอนี่เล่นใหญ่ขนาดนี้ก็เพื่อเอาไอเท็มที่ตัวเองโยนทิ้งให้พวกเขาตอนเล่นละครตบตากลับไปเนียนะ?!

ไม่สิ! เดี่ยวก่อน!

สายตาของเมียวเกาเจียงพลันชะงัก เขานึกถึงไอเท็มที่พิเศษมากอันหนึ่งขึ้นมาได้ ในนั้นมีไอเท็มอันหนึ่งที่ไม่ใช่ของไปหลัว หรือพูดให้ถูกต้องไม่ใช่ของไปหลัวทั้งหมด

กระจกปีศาจบานนั้น

หลังจากที่พวกเขาได้ขึ้นส่วนกระจกมาเมื่อคืน พวกเขาก็ประกอบกระจกปีศาจจนเรียบร้อย แต่กระจกปีศาจไม่มีประโยชน์อะไรเลย คำชี้แจงที่ระบบให้มาก็ไม่มีคุณลักษณะที่แน่ชัด สถานะไม่แน่ชัด จะต้องสืบเสาะเอาเอง อีกทั้งในแต่ละด่านเจี้ยนก็ใช้ได้แค่ครั้งเดียวเท่านั้น

หลังจากที่พวกเขาประกอบเสร็จก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย เป็นแค่กระจกที่ดูธรรมดาตามากบานหนึ่งที่ใส่ของเข้าไปได้เท่านั้น

เมียวเฟยฉือยังพูดแวะอยู่นานมากกว่า เนียนะ อุปกรณ์เก็บของลักษณะ

เหมือนกระจก? คลังเก็บของระบบไม่ดีพอหรือ ใครแม่งจะไปเก็บของเข้ากระจกบานนี้วะ ใครจะไปรู้ล่ะว่าเก็บอยู่ดีๆ ของจะหายไปรีเปล่า

แต่ข้างในกระจกปีศาจบานนั้นที่สามารถเก็บของได้ เดิมทีก็มีของเก็บอยู่แล้ว--ระเบิดของ <ระเบิดรถไฟขบวนสุดท้าย> ก็เก็บอยู่ข้างในนั้น

เมื่อยวเกาเจียงไม่ได้ใส่ใจระเบิด เพราะภายใต้สถานการณ์ที่เขาอัปสกลิสสูงสุด ระเบิดนี้ไม่สามารถระเบิดให้เขาตายได้ง่ายๆ และภายใต้การปกป้องของเขา แน่نونว่าเมื่อยวเพยฉือก็ไม่ได้ตายง่ายๆ ด้วยเช่นกัน การคาดคะเนเมื่อถึงของเขาคือต้อง--ในคลังเก็บของของเขาไม่มีไอเท็มที่สามารถฆ่าพวกเขาตายได้ในครั้งเดียวจริงๆ

แต่เมื่อยวเกาเจียงนึกไม่ถึงว่าในดันเจี้ยนนี้จะมีคนที่ทำให้เขาตัวแข็งที่อึด ขยับตัวไม่ได้นานถึงสามสิบวินาทีได้

ภายใต้การอัปสกลิสสูงสุด ต่อให้เขายืนนิ่งอยู่กับที่ขยับตัวไม่ได้ก็ไม่ได้โดนระเบิดตาย แต่เมื่อยวเพยฉือที่เป็นผู้เล่นที่ความสามารถในการต้านทานดาเมจต่ำ หากโดนระเบิดในระยะใกล้จะต้องถูกระเบิดตายแน่นอน!!

ก่อนหน้านี้เมื่อยวเกาเจียงไม่ได้คิดจะไปหลิวจะใช้ระเบิด เพราะหากใช้ระเบิด เมื่อยวเพยฉือกับเขาอาจจะไม่ถูกระเบิดตาย แต่ไปหลิวกับหลิวหวายที่ค่าพลังชีวิตต่ำมากจะต้องตายแน่นอน

คนบ้าสองคนนี่ไม่ใช่ร่วมมือกันในรูปแบบลอบโจมตีของหัวขโมยกับนักล่า แต่โจมตีในรูปแบบฆ่าตัวตายอย่างไม่คิดชีวิตตั้งแต่ต้นจนจบ!!!

ลูกไม้ที่ไปหลิวเล่นนี่คือชีวิตแลกชีวิต!!!

จริงๆ แล้วตั้งแต่ต้นจนจบ ไปหลิวไม่ได้คิดจะลอบโจมตี แต่คิดจะฆ่าพวกเขา!!!

“เพยฉือ! อย่าเข้าไปโจมตี!!! ออกห่างจากมันเดี๋ยวนี้!” เมื่อยวเกาเจียงฝ่าฟันพันธนาการทั้งหมด ตะคอกออกมาสุดชีวิตด้วยดวงตาแดงก่ำ “หลบมาข้างหลังพ่อ!!!!”

ขาข้างหนึ่งของไปหลิวเหยียบอยู่บนตู้หนังสือ ขาอีกข้างเหยียบอยู่บนกรอบกระจกของกระจกปีศาจขนาดใหญ่ที่หลังจากประกอบเสร็จก็สูงเท่ากับตู้หนังสือหนึ่งตู้ที่เขาขโมยออกมาได้ เขานั่งยองๆ ข้างบนตู้หนังสือกับกระจก

มือข้างที่ยังสมบูรณ์ดี หรือพูดให้ถูกคือกรงเล็บลิงที่เต็มไปด้วยบาดแผลพาดอยู่บนขาที่งอขึ้น เลือดไหลหยดลงบนผิวกระຈก

มือข้างนี้ของเข่าจับกระดูกปลาเส้นหนึ่งที่ส่องประกายแสงสีขาวนุ่มนวลบนหน้าผากที่เกิดบาดแผลในช่วงระหว่างการต่อสู้มีเลือดไหลลงมาเบื่อนดวงตากับขนตา แต่เข่าก็ยังคงลืมตามองเมี่ยวเพยฉื่อที่อยู่ด้านล่างที่ยังตั้งสติกลับมาไม่ได้กับเมี่ยวเกาเจียงที่ตะโกนเสียงดังอย่างตื่นตระหนกด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดพร้อมกับผุดรอยยิ้มอ่อนโยน มือของเข่ายื่นเข้าไปในผิวกระຈก เหมือนว่กำลังออกแรงดึงอะไรบางอย่างออกมา

“ส่ายไปแล้วละครับ คุณพ่อเมี่ยว” ไปหลิวพูดยิ้มๆ “มองลูกชายตัวเองตายก็รู้สึกไม่เลวเหมือนกันใช้ไหมละครับ แต่ผมจะบอกอะไรคุณหนึ่งอย่าง ผมไม่ทำเรื่องเลวๆ อย่างแยกพ่อลูกออกจากกันแบบนี้หรอก เพราะฉะนั้นคุณกับลูกชายของคุณจะไม่แยกจากกันแน่นอน พวกคุณจะได้ตายพร้อมกัน อ้อ ไม่ลื พูดให้ถูกคือไม่ใช่พร้อมกัน พลังในการต้านทานของคุณแข็งแกร่งกว่าลูกชายคุณ เพราะฉะนั้นคุณจะมองดูลูกชายของคุณตายก่อน จากนั้นคุณถึงค่อยไปอยู่เป็นเพื่อนเขา”

ตอนนี้เมี่ยวเพยฉื่อหลบอยู่ข้างหลังเมี่ยวเกาเจียงแล้ว เขายังตระหนกไม่ได้ว่เกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่เสียงตะโกนเมื่อกี้ของเมี่ยวเกาเจียงไม่เหมือนเป็นเรื่องเล็ก เพราะงั้นเขาเลยเดินไปหาอย่างเชื่องฟัง

เมี่ยวเกาเจียงเงยหน้าขึ้นมองไปหลิวที่เหยียบอยู่ข้างบนกระຈกด้วยเท้าเปล่า เขาพยายามควบคุมให้ตัวเองใจเย็นสุดชีวิต “แรงระเบิดของระเบิดนี้ฆ่าฉันไม่ได้หรอก”

โดยปกติแล้วระเบิดแบบนี้จะต้องระเบิดรุนแรงห่าครั้งถึงมีโอกาสนฆ่าเมี่ยวเกาเจียงตายได้

ไปหลิวลืมตาที่เปลือกตาถูกย้อมจนเป็นสีแดงขึ้น ก่อนจะหลุบตาลงมองพ่อลูกคู่นี้อย่างไม่สะทกสะท้าน ดุจดั่งพระเจ้าที่ลงโทษชีวิตคนอื่นตามอำเภอใจเพราะความเบื่อนหน้า

“คุณอาจจะคิดว่ระเบิดลูกนี้ฆ่าคุณที่เป็นผู้เล่นพลังต้านทานสูงตายไม่ได้ลืนะ แต่คุณลืมไปรีเปล่า ตอนนี้คุณไม่ได้เป็นแค่ผู้เล่นคนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังเป็น

ปีศาจตัวหนึ่งด้วย

--ปีศาจดูดเลือดเด็กที่ป่วยเป็นโรครักษาไม่หายตัวหนึ่ง คุณมีจุดอ่อนนะครับ"

เมืวเกาเจียงหยุดหายใจไปสองวินาที รุม่านตาพลันหดเล็กลง

ใช่แล้ว ตอนที่ผู้เล่นมีสถานะของปีศาจจะได้รับผลกระทบของจุดอ่อนที่มาจากตัวปีศาจด้วย ผลกระทบนี้ไม่รุนแรงมาก แต่ก็จริงจัง และผลกระทบที่ไม่รุนแรงมากนี้ในตอนปกติก็จะเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่โค่นพวกเขาให้ล้ม

จุดอ่อนของผู้ป่วยที่นี้--สถานที่เพาะเห็ดที่เปียกชื้นไม่เห็นแสงนี้ จริงๆ แล้วจุดอ่อนของผู้ป่วยที่นี้เห็นได้ชัดเจนตั้งแต่แรกแล้ว เพราะระบบไม่ขายไอเท็มทุกชนิดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนี้ให้กับพวกเขา

"พวกคุณเห็นแสงจำไม่ได้" ไปหลิวยื่นมือเข้าไปในกระจกบนนั้น พันผิวของกระจกกระเพื่อมคล้ายระลอกคลื่น เขาดึงระเบิดสีดำขนาดใหญ่ลูกหนึ่งออกมาจากข้างในกระจกแล้วโยนลงบนพื้น พลันยืมสบายๆ แบบไม่ใส่ใจ "และเห็นไฟไม่ได้ หรือพูดให้ถูกคือ ความแห้ง"

ลูกระเบิดระเบิดความร้อนอุณหภูมิสูงกับแสงสว่างจ้า

ใบหน้าของไปหลิวที่ยืนอยู่บนกระจกกับสายตาเลือนลอยของหลิวหายที่นอนอยู่บนพื้นค่อยๆ จมหายไปใแสงสีแดงที่ปะทุออกมาจากลูกระเบิด

เมืวเกาเจียงดวงตาแดงก่ำโกรธแค้นถึงขีดสุด "หยุดเดี๋ยวนี้!!!"

อาคารทั้งหลังพลันสั่นสะเทือนพร้อมกับเสียงระเบิดดัง 'บึ้ม' แล้วระเบิดหมอกควันกับแสงไฟขนาดใหญ่ออกมา

[<<สารานุกรมปีศาจสถานสงเคราะห์เมตตา>> รีเฟรชหน้าต่าง--ผู้ป่วยสภาพพัก (2/3)]

[ชื่อปีศาจ : ผู้ป่วยสภาพพัก]

[ลักษณะเด่น : ความเร็วเคลื่อนที่ 500 ต้องการน้ำจำนวนมากในการเติบโต ชอบสภาพแวดล้อมเปียกชื้น]

[จุดอ่อน : หลินจือเลือด ความแห้ง แสง (3/3)]

[รูปแบบการโจมตี : ดูดของเหลวในร่างกาย ปลอ่ยหมอกพิษ]

[ขอแสดงความยินดีกับเส้นสถานะหลักผู้เล่นไปหลิวรวบรวมสารานุกรม

ปีศาจหน้า (ผู้ป่วยสภาพผัก) ครบ]

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นไปหลิวใช้ไอเท็มกระจกปีศาจหนึ่งครั้ง
ไอเท็มนี้เข้าสู่สภาพรีเซต CD ในดันเจี้ยน <<สถานสงเคราะห์เมตตา>>
ไม่สามารถใช้ในดันเจี้ยนนี้ได้อีก...]

“แล้วไงต่อ คุณรอดชีวิตมาได้ยังไง” เสียวไปลิวเกิดความสนใจอย่างที่ไม่ค่อยจะเป็นนัก เขาดูหน้าตาต่างสารานุกรมปีศาจนั้นแล้วซักถาม “ผมฟังที่คุณบอกเมื่อกี้ หลิวหวาย พี่ชายของหลิวเจียอื่ก็รอดชีวิตมาเหมือนกัน พวกคุณรอดชีวิตจากระเบิดได้ยังไง”

ไปหลิวพูดขึ้นเนือยๆ “ช่วงวินาทีสุดท้ายก่อนที่จะระเบิด ฉันใช้แส้ลากตัวหลิวหวายเข้าไปหลบในกระจก ฉันมั่นใจว่าไอเท็มกระจกปีศาจนี้สามารถต้านทานระเบิดได้ เพราะฉะนั้นถึงได้ฟลุ่รอดชีวิตมาได้ แต่จริงๆ แล้วฉันก็คิดว่าจะตายเหมือนกัน เพราะค่าพลังชีวิตของฉันกับเขต่ำมาก โดนระเบิดแค่นี้ก็ตายได้เลย แต่สุดท้ายก็โชคดี แค่อุระเบิดสลับไปเท่านั้น เพิ่งฟื้นเมื่อกี้”

“แล้วพวกเมี่ยวเกาเจียงตายรีเปล่า” เสียวไปลิวถาม

“ที่โชคร้ายคือพวกเขาที่ไม่ตายเหมือนกัน” แผนการล้มเหลว แต่ไปหลิวก็ไม่ท้อใจแต่อย่างใด เขาประเมินอย่างเป็นกลาง “ฉันวางแผนผิดพลาดเอง ช่วงสุดท้ายเมี่ยวเกาเจียงไม่รู้จะใช้วิธีอะไรโจมตีตัวเองให้ค่าสติลดลงต่ำกว่า 20 จนเป็นสภาวะคลุ้มคลั่ง ต้านทานระเบิดครั้งนี้ไปได้

“แต่ค่าพลังชีวิตของพวกเขาได้รับความเสียหายไม่น้อยเหมือนกัน หลังจากทีระเบิดไม่นานพยาบาลก็ขึ้นมาหามพวกเขาสองคนลงไป ตอนนี้กำลังช่วยชีวิตอยู่ในห้องผ่าตัด ฉันคิดว่าอย่างน้อยพรุ่งนี้พวกเขาทั้งคู่ก็คงลงมือกับพวกนายยากแล้ว พยาบาลไม่อนุญาติแน่นอน ทางสถานสงเคราะห์ก็ไม่เปิดให้เข้าด้วย

“ผู้ลงทุนหลายคนก็บาดเจ็บเพราะระเบิด หลินจื่อเลียดบนเตียงก็เหมือนกัน ตอนนี้กำลังช่วยชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลเลยยกเลิกการจับคู่ในวันพรุ่งนี้ โดยรวมแล้วก็ถือว่าฉันทำได้ตามวัตถุประสงค์อยู่นะ”

เสียวไปลั่วเจียบไปนานไม่พูดอะไร เขาได้ยินแค่เสียงหายใจของไปลั่วที่ค่อยๆอ่อนแรงลง

ความจริงแล้วที่น่ากลืนไส้ชนิดหนอยก็คือ เขาอยากถามอาการของไปลั่วเหมือนกันว่าเป็นยังไงบ้าง แต่ถ้าถามออกมาก็รู้สึกพิลึก เพราะจนถึงได้เจียบไม่พูดอะไรแบบนี้

“ฮัลโล? ถ้านายไม่พูดอะไรอีกฉันจะรายงานว่านายตั้งใจหลอกเงินค่าคุยแล้วนะ” ไปลั่วเปิดปากพูดเนือยๆ

“คุณเป็นยังไงบ้าง” สุดท้ายเขาก็ถามออกมา เสียวไปลั่วพูดอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “รู้สึกน่ากลืนไส้ชนิดหนอย แต่ผมคิดว่ายังไงผมก็จำเป็นต้องรู้อาการของคุณ คุณอุตส่าห์สร้างโอกาสให้ผมจนใกล้จะตายแบบนี้”

ไปลั่วที่มือขาดหนึ่งข้างนอนอยู่บนพื้นขยับตัวไม่ได้ ใช้มืออีกข้างหนึ่งที่ถูกระเบิดจนและไม่เป็นท่ารับโทรศัพท์อย่างลำบาก เงยหน้ามองเพดานที่ถูกระเบิดจนเป็นรูใหญ่หนึ่งรู

ห้องฟ้าคืนนี้ไม่มีดาว มีเพียงแต่แสงราตรีที่อึมครึม พื้นที่เขานอนอยู่และห้องฟาล้วนเป็นสีของถ่านไฟที่เผาไหม้อย่างบ้าคลั่ง ชั่วโมงที่หนึ่งเขารู้สึกเหมือนกับตัวเองตายไปแล้ว กลายเป็นวิญญาณที่ลอยละล่องไปมา โทรศัพท์หาตัวเองที่อายุสิบสี่อีกคนภายใต้ห้องฟ้าไร้ดาว

“ก็โอเคดี” ไปลั่วเก็บสายตากลับแล้วยิ้ม เขาพูดอย่างอ่อนเพลีย “ทุกคนยังมีชีวิตอยู่ ค่ะพวกเราทุกคนทำได้ไม่เลว”

สถานสงเคราะห์แห่งที่ 29

หลังจากที่วางสาย ไปหลีกหนีไปมองหลิวหวยที่อยู่ข้างๆ อีกฝ่ายกำลังดื่ม น้ำยาฟอกคาสติอย่างยากลำบาก หมอนี่แขนสองข้างถูกพันขาด พยายาม ขดตัวกลมคอบขวดตีประหนึ่งขอทาน ลำลักจนหกละเทอะไปหมด

ก่อนหน้านี้ไปหลิวคิดจะป้อนหลิวหวย แต่เขาเองก็มีมือแค่ข้างเดียว เสียไปลิวโทรศัพท์มา หลิวหวยก็ให้เขาจับสายก่อน ตอนนั้นไปหลิวคุยโทรศัพท์ เสร็จแล้ว เลื่อยยื่นมือออกไปถือขวดป้อนหลิวหวย หลิวหวยมองไปหลิวแวบหนึ่ง ไปหลิวยื่นขวดไปข้างหน้าด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

สุดท้ายหลิวหวยก็ยื่นหัวเข้าไปดื่ม

หลิวหวยคิดว่าตัวเองในตอนนี้จะต้องดูโทรมมากแน่ๆ ทั้งไปหน้าเบื่อนดำ กินน้ำจากมือของคนอื่นราวกับหมาจรจัด เขารู้ว่าคงมีผู้ชมจำนวนมากกำลังดู สภาพน่าสมเพชนี้อยู่ พอคาสติเริ่มกลับคืนมา เขาก็รู้สึกอับอายอย่างที่ไม่เคย เป็นมาก่อน ความห้วนไหวทำให้น้ำตาไหลออกมาไม่หยุด

“นายร้องให้ทำไม” ไปหลิวยกขวดถามอย่างเรียบนิ่ง “รอดชีวิตมาได้แล้ว ไม่ใช่เหรอ”

“...ฉันก็ไม่รู้ว่าฉันร้องให้ทำไมเหมือนกัน” คาสติของหลิวหวยยังไม่คืน กลับมาทั้งหมด ในวินาทีที่ยากมากที่จะรู้สึกตัวเองน่าขายหน้า เขาเบือนหน้าหนี เหมือนกับนักศึกษาชายคนหนึ่งที่ถูกตักดีศรี ไม่ให้ไปหลิวมองเขา

หลิวหวยหดคอ ก้มหน้าลงพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “...ฉันเหมือนกับ

หมาจรจัดที่ไม่มีบ้านให้กลับเลย”

“ก็เหมือนนิดหน่อยนะ” ไปหลิ่วแสดงความเห็นอย่างไรความรู้สึก เขา ชายตามองหลิวหวย แผลของแขนอีกข้างที่ถูกฟันยังมีเลือดซึม “ตอนนี้พวกเรา สองคนเหมือนหมาจรจัดมากจริง ๆ แต่อย่างน้อยพวกเราก็คือเป็นหมาจรจัดที่มี ชีวิตอยู่ ทุกคนมีชีวิตอยู่ น้องสาวของนายก็ด้วย”

หลิวหวยกัดปากขวดน้ำยาฟอกค่าสติที่อยู่ในมือไปหลิ่วแน่น อดทนแล้ว อดทนอีก แต่สุดท้ายก็กลืนไม่อยู่ สะอึกสะอื้นร้องให้ออกมา

หลิวหวยที่ไม่มีแขนโก่งตัวร้องไห้ ตัวของเขาไถ่ลง หัววางอยู่บนมือ ของไปหลิ่ว และก้มลงไปจนเกือบถึงพื้น ประหนึ่งกำลังก้มหัวคำนับขอบคุณ ไปหลิ่ว สะอื้นพูดด้วยเสียงที่ฟังไม่ชัด “...ขอบคุณนะที่ช่วยฉัน แล้วก็ขอบคุณ นายอีกคนที่ช่วยน้องสาวของฉัน”

ตอนที่เหลือเวลาระเบิดอีกไม่กี่วินาที หลิวหวยคิดว่าตัวเองต้องตาย แน่ ๆ เพราะไม่มีมือ นักข่าวที่ไม่เหลือเรี่ยวแรงแล้ว สำหรับคนอย่างไปหลิ่วที่เห็น ผลประโยชน์เป็นหลักพูดได้ว่าเขาไม่มีประโยชน์อะไรเลย

แต่ไปหลิ่วเสี่ยงตายพุ่งเข้ามาในเปลวไฟ ใช้แ슬ลากเขาเข้าไปในกระจก

“ความจริงแล้วฉันเองก็ไม่คิดว่าฉันอีกคนจะช่วยน้องสาวของนายเหมือนกัน เหตุผลของเขาฉันเองก็ไม่แน่ใจ” ไปหลิ่วหลุบตาลง เขายกแขนขึ้นประคอง หลิวหวยที่ไถ่ตัววางหัวอยู่บนมือของเขาให้ตัวตรง พลังมองหลิวหวยที่ ไบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาอย่างเรียบนิ่ง “แต่ที่ฉันช่วยนายนั้นมิเหตุผล เพราะ นายก็ช่วยฉันเหมือนกัน นี่เป็นข้อตกลงร่วมมือที่พวกเราคุยกันไว้ตั้งแต่แรก ถ้านายถ่วงเมื่อยเพยฉือสำเร็จ ฉันก็จะช่วยนายอย่างสุดความสามารถ

“และถ้าจะพูดให้ถูกต้องก็คือ ฉันเป็นคนจรจัดที่รักษาคำพูด...” ไปหลิ่วมองดวงตาที่หลังน้ำตาไม่ขาดสายของหลิวหวย เขาพูดอย่างเรียบนิ่งมาก “หมาจรจัดละกัน”

สามสิบเจ็ดนาทีก่อน ห้องพักผู้ป่วย 913

หลิวหวยไม่สบายใจ เดินไปมาอย่างกระสับกระส่าย เขาหันหน้ามอง ไปหลิ่วที่นั่งอยู่บนขอบเตียงเป็นช่วง ๆ พลันสุดท้ายใจเขาลึก ๆ หนึ่งที “นายจะ

ซุ่มโจมตีสี่เยวเพยฉือกับสี่เยวเกาเจียงจริง ๆ เหรอ?! สองคนนี้เป็นผู้เล่นเลเวล S- เลยนะ ถ้าพวกเราทำสำเร็จไม่ได้ในครั้งเดียว พวกเราก็จะตายแน่นอน!”

“เพราะฉะนั้นพวกเราเลยจำเป็นต้องทำให้สำเร็จในครั้งเดียวล่ะ” ไปหลัวพูดอย่างไม่เร่งรีบ “พวกเขาน่าจะสงสัยตัวตนของมู่เคอแล้ว เวลานั้นฉันคิดว่าพวกเขาน่าจะไปหาฉันที่ห้องพักผู้ป่วยแล้ว แต่ตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ในห้องพักผู้ป่วย ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็จะต้องค้นหาสถานที่อื่นเพื่อมาจับฉันที่เป็น ‘มู่เคอ’

“แต่พวกเขาน่าจะเดาไม่ถูกว่ามู่เคอจะอยู่ในห้องเวชระเบียน เพราะฉะนั้นพวกเขาหามู่เคอในโรงพยาบาลไม่เจอแน่นอน แต่ก่อนถึงเวลาสามทุ่มสิบห้านาที มู่เคอจะต้องกลับห้องพักผู้ป่วย เพราะพยาบาลที่อยู่ส่วนอื่นในโรงพยาบาลจะออกมาลาดตระเวน ฉันเดาว่าพวกเขาน่าจะมาดักกรอมู่เคอ”

“ดักรอที่ไหน” หลิวหวยถามอย่างตึงเครียด “ข้างในห้องพักผู้ป่วยของมู่เคอเหรอ ถ้างั้นพวกเขาก็จะไม่มาที่นี่แล้วสิ”

“ดักรอในห้องพักผู้ป่วยของมู่เคอโง่เกินไป เพราะถ้าเกิดมู่เคอไม่กลับห้องพักผู้ป่วยของตัวเอง แต่กลับห้องพักผู้ป่วยของ ‘ไปหลัว’ หรือห้องพักผู้ป่วยห้องอื่นที่ว่างอยู่ สองคนนี้ก็จะถูกขังอยู่ในห้องพักผู้ป่วยของมู่เคอ เพราะพยาบาลจะออกมาลาดตระเวน แน่แน่นอนว่าพวกเขาสามารถอาศัยช่องโหว่การลาดตระเวนของพยาบาลไปหามู่เคอที่ห้องพักผู้ป่วยห้องอื่นได้ แต่แบบนี้ความยุ่งยากก็จะเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า ไม่ใช่แบบแผนที่ดีลัด”

ไปหลัวมองหลิวหวย “ถ้าฉันเป็นสี่เยวเกาเจียง ฉันคิดว่าวิธีที่ได้ผลมากกว่าคือดักรอที่ลิฟต์

“มู่เคอไม่มีทางเดินไปตรงทางออกฉุกเฉิน เพราะหน้าต่างสถานะของเขาไม่มากพอที่จะต้านทานปีศาจฝั่งนั้นได้ เส้นทางที่มู่เคอเลือกน่าจะเป็นขึ้นลิฟต์มากกว่า พวกสี่เยวเกาเจียงแค่ต้องรอที่ข้างประตูลิฟต์ในช่วงสามทุ่มถึงสามทุ่มสิบห้า พอเห็นลิฟต์ขยับแล้วกดปุ่มลงไปก็พอ เพราะช่วงเวลานี้พยาบาลทุกคนกำลังเปลี่ยนเวร คนที่จะใช้ลิฟต์ก็มีแต่ผู้ป่วยที่แอบกลับห้องพักผู้ป่วยของตัวเองเท่านั้น ซึ่งก็คือมู่เคอ

“หลังจากที่จับมู่เคอมาได้ สี่เยวเกาเจียงจะต้องอยากรู้แผนของฉันกับมู่เคอแน่นอน แต่มู่เคอไม่มีทางปริปากบอกง่ายๆ แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องลงมือ

กับเป็นพิมพ์ที่ฉันกับมู่เคอใช้ติดต่อกันอันนั้น” ไปหลิวพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “ฉันจะเปิดเผยข้อมูลบางส่วนที่เขาสามารถเข้าใจได้ผ่านเป็นพิมพ์นี้ อย่างเช่น ‘9’ ‘0’ ‘6’ เป็นต้น ในสถานการณ์แบบนี้ เมียวเกาเจียงจะไม่สงสัยข้อเท็จจริงของข้อมูลที่เขาได้รับแน่นอน

“อีกอย่างพรุ่งนี้ก็ต้องไปรับเด็กแล้ว เพื่อป้องกันพวกเราสร้างปัญหาในช่วงสี่ชะตาของวันพรุ่งนี้ เมียวเกาเจียงจะต้องมาฆ่าฉันคืนนี้แน่นอน

“และในสถานการณ์ที่พวกเขาเป็นฝ่ายมาฆ่าฉันแบบนี้ พวกเขาจะไม่เตรียมป้องกันคนที่อยู่ในห้อง 906 มากนัก” ไปหลิวมองหลิวหวย “และนี่ก็จะสร้างปัจจัยได้เปรียบที่ช่วยให้นายลอบโจมตีได้สำเร็จ หลิวหวย คนสำคัญของแผนการครั้งนี้คือนาย ถึงแม้ว่าดูภายนอกจะเหมือน ‘หัวขโมยกับนักฆ่า’ แบบแผนทั่วไปที่นายกับมู่ซื่อเจิงเคยเล่นเมื่อก่อน แต่ครั้งนี้นายที่เป็นนักฆ่ารับหน้าที่สำคัญ”

“...ฉันรู้” หลิวหวยนั่งลงบนเตียง ข้างๆ เขาคือไปหลิวที่นั่งอยู่แล้ว หลิวหวยก้มหน้าลง สองมือกำหมัดยันหน้าผาก “แต่ไปหลิว ฉันไม่เคยรับหน้าที่เป็นคนโจมตีหลักมาก่อน ตลอดมาเป็นพี่...เทพมู่ทำเรื่องนี้ นายวางแผนทั้งหมดไว้ที่ฉัน ความเสี่ยงสูงเกินไปแล้ว”

“แผนนี้ไม่มีทั้งหมดสามขั้นตอน” ไปหลิวพูดเสียงเบา “ขั้นแรก เมียวเพยฉือกับเมียวเกาเจียงเข้ามาจู่โจม พอประตูเปิดปั๊บ นายไปลอบโจมตีถ่วงเวลา เมียวเพยฉือ ฉันพามู่เคอออกมาจากมือเมียวเกาเจียง ให้เขาลงไปหาพยาบาล ถ้าอย่างนั้นในกรณีที่มู่เคอลงไปหาพยาบาล เมียวเพยฉือก็จะร่นเวลาโจมตีนายลงแล้วหันมาโจมตีฉันแทนแน่นอน”

หลิวหวยไม่ได้เงยหน้า แต่เสียงของเขาแหบแห้งมากขึ้น “ในกรณีนี้ถ้าเมียวเพยฉืออยากจะร่นเวลาลูกพี่กับฉัน และไม่ยากถูกฉันที่เป็นนักฆ่าก่อวนการโจมตีของเขาบ่อยๆ วิธีที่ดีที่สุดของเขาก็คือปลดอาวุธของฉัน”

“พูดตรงๆ ก็คือฟันแซนสองข้างของนาย” ไปหลิวพูดอย่างไร้ความรู้สึก หลิวหวยก้มหัวต่ำลงมากกว่าเดิม “...ใช่ นี่เป็นวิธีลงโทษผู้เล่นที่...เสียสุขภาพการใช้มือได้เร็วที่สุด”

“แต่นี้ก็มีข้อดีเหมือนกัน หลังจากฟันแซนของนายแล้ว เขาก็จะไม่สงสัย

แล้วว่านายจะยังมีความสามารถในการโจมตีอีก เขาจะคลายการควบคุมตัวนายลง แล้วนี่ก็จะเข้าสู่ขั้นตอนที่สองของแผนการ ฉันจะถ่วงเมี่ยวเกาเจียงกับเมี่ยวเพยฉื่อให้เวลานายได้อัปเลเวลหน้าต่าง” ไปหลิวพูดถึงการถ่วงตัวผู้เล่นเลเวล S- สองคนพร้อมกันเหมือนกับว่าไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร รวากับไม่คำนึงว่าตัวเองจะทำเรื่องนี้ไม่ได้ “หลังจากที่นายอัปเลเวลหน้าต่างเสร็จ นายสามารถใช้สกล-โจมตีวาร์ปของนายทำให้เมี่ยวเกาเจียงตกสู่สภาพตัวแข็งถือได้

“แบบนี้ก็จะเข้าสู่ขั้นตอนที่สาม นายด้านการโจมตีของเมี่ยวเพยฉื่อขอเวลาแค่หนึ่งถึงสองวิ ฉันก็จะดึงระเบิดออกมา...”

หลิวหวายเงยหน้าขึ้นอย่างฉับพลันตัดบทพูดของไปหลิว สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก “ไปหลิว...ฉันคิดว่าหลังจากที่แทงเมี่ยวเกาเจียงไปแล้วหนึ่งครั้ง ฉันน่าจะไม่สามารถด้านการโจมตีที่เมี่ยวเพยฉื่อจะโจมตีนายได้ แบบแผนนี้เสี่ยงเกินไปแล้วไปหลิว นายฝากแผ่นหลังให้กับฉันทั้งหมดแบบนี้ นายจะตายได้แน่!! ฉันเองก็จะตายด้วย!”

“แต่นายกับมุซื่อเจิงร่วมมือกันมาตั้งหลายครั้ง เขาฝากแผ่นหลังไว้กับนายทั้งหมด นายก็ไม่ได้ให้เขาตายไม่ใช่หรือ” สายตาของไปหลิวสงบนิ่ง รวากับทะเลสาบไร้คลื่น

หลิวหวายเงยบไม่พูดอะไรอยู่นาน เขาหลับตาลง “...แต่ฉันทำให้เขาเสียแขนไป”

“จริงอยู่ที่ว่านายเคยใช้มีดสั้นในมือของนายทรยศมุซื่อเจิง แต่เวลานั้นเป็นไปได้นานกว่านายจะไม่มีมือมาทรยศฉันได้แล้ว” ไปหลิวมองหลิวหวายประหนึ่งถามความเห็น “หลิวหวาย สไตล์การทำงานของฉันคือก่อนที่จะเกิดเรื่อง ฉันชอบสมมติว่าอีกฝ่ายสามารถทำได้ก่อนเสมอ และนายสามารถทำได้จริงๆ ใช่ไหม”

หลิวหวายพูดเสียงเบา “ฉันไม่รู้”

ไปหลิวเก็บสายตากลับโดยไร้ซึ่งแววหวั่นไหว “ถ้างั้นลองดูก่อนแล้วกัน ถ้าทำไม่ได้ค่อยว่ากัน”

“แล้วถ้า...ตายล่ะ” หลิวหวายถามด้วยเสียงสั่นเครือ

“นายด้านเมี่ยวเพยฉื่อได้ ฉันก็จะไม่ตายง่ายๆ ถ้าฉันไม่ตาย ฉันก็จะ

“ไม่ให้ตายแน่นอน ถ้านายดันเมียวเพยฉือไม่ได้แล้วตาย” ไปหลิวพูดอย่างเรียบนิ่ง “ฉันก็มีโอกาสสูงที่จะตายพร้อมกับนาย”

หลิวหวายนั่งไปหลิวอย่างตกตะลึง ไปหลิวเหลือบมองเขา “ทำไม มีฉันตายเป็นเพื่อน นายยังไม่พอใจอีกหรือ”

ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่ตายจริงๆ ด้วย

ตอนที่หลิวหวายถูกไปหลิวลากออกมาจากในกระจก ในช่วงที่เขายังตั้งสติไม่ได้ ถึงขั้นที่คิดว่าตัวเองมาถึงนรกแล้ว จนกระทั่งเห็นแขนสองข้างของตัวเองที่ตกอยู่ถึงพอดังสติกลับมาได้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ แล้วไปหลิวก็กรอกน้ำยาฟอกค่าสติให้เขาอย่างรวดเร็ว หลิวหวายดื่มไปพร้อมกับล้าลัก และไม่นานสายโทรศัพท์ของเสียไปลี้วก็เข้ามา

หลังจากที่ไปหลิววางสาย หลิวหวายก็ถูกเขาป้อนน้ำยาจนค่าสติฟื้นฟูกลับมาแล้ว พอลุกขึ้นยืนได้อย่างโซซัดโซเซ เมียวเพยฉือกับเมียวเกาเจียงถูกพยาบาลหามลงไปแล้ว เขากับไปหลิวถึงกล้อออกมาจากในกระจก นี่ทำให้พยาบาลคิดว่าข้างบนไม่มีคนแล้ว ตอนนี้เลยยังไม่มีพยาบาลมารักษาพวกเขา

แต่ไปหลิวกลับนอนอยู่บนพื้นที่ยังร้อนระอุโดยไม่รู้สึกร้อนใจแต่อย่างใด “เดี๋ยวมูเคอก็จะขึ้นมาหาพวกเราเอง”

ร่างของไปหลิวที่เป็น [ผู้ลงทุน] นั้นหนามาก พื้นที่เฟ่งผ่านการระเบิดได้ไม่นานแบบนั้นนอนลงไปก็รู้สึกว่าร้อนเท่าไฟไหม้ เติงก๊อanfางของเขาถูกระเบิดจนละลายไปหมด หลิวหวายนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้น เขาเอนตัวพิงกำแพงที่ถูกระเบิดจนดำไหม้ทั้งไม่เป็นท่า แขนงหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ไม่มีแสงสว่าง ไม่รู้ว่ามีอยู่ไม่นานเท่าไร จู่ๆ หลิวหวายก็ก้มหน้ามองไปหลิว เขาถึงเลยอยู่ครู่หนึ่ง

“ฉันขยวิญญานให้นายตอนนี้ นายเอารีเปลา”

“เอา” ไปหลิวตอบตกลงอย่างไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว “แต่เกมเมเนเจอร์ของฉันอยู่ที่เสียไปลี้ว รอเขาคืนให้ฉันแล้วค่อยเอาวิญญานของนายแล้วกัน นายจะเอาเงินเท่าไร”

หลิวหวายชะงักไปชั่วขณะ เขาหัวเราะเล็กน้อยกับท่าทางของไปหลิวที่ต้องการครอบครองกำไรที่อยู่ตรงหน้าให้ได้ เขายิ้มออกมาอย่างอ่อนโยน “ฉันคิดว่านายจะไม่เอาชะอีก ยังไงฉันก็มีโอกาสสูงที่จะตายในเกมนี้ วิญญาน

ของฉันที่ตายไปสำหรับนายแล้วไม่น่าจะเป็นของมีค่าอะไร

“แต่ถ้านายคิดจะซื้อจริงๆ ละก็” หลิวหวยพูดเสียงเบา “ตอนที่พี่ซื้อขายให้นาย นายให้เท่าไรหรือ”

ไปหลิวมองหลิวหวยอย่างระแวง “นายอย่าคิดจะขอราคาแบบมู๋ซื้อเจิงเซียวนะ ราคานั้นสูงเกินไป ถ้าเป็นราคานั้นฉันไม่ซื้อแล้ว”

“...ฉันไม่เอาเยอะขนาดนั้น” หลิวหวยถูกคำพูดไปหลิวทำเอาอยากจะทำเราออกมาจริงๆ เมื่อก็เขาก็แค่ถามไปนั้นๆ ไม่นึกเลยว่าการซื้อขายวิญญาณที่ฟังดูเป็นเรื่องชั่วร้ายแบบนี้ พอเป็นไปหลิวจะกลายเป็นการซื้อขายธรรมดาที่มีการต่อรองราคาไปได้ ทำเอาความรู้สึกหนักอึ้งของเขาผ่อนคลายลงไม่น้อย

หลิวหวยหลุบเปลือกตาที่สกดปรกมอมแมมลง แล้วพูดด้วยเสียงที่เบามาก “ขายให้นายหนึ่งแต้มแล้วกัน หนึ่งแต้มก็พอแล้ว”

บทที่

110

สถานสงเคราะห์แห่งที่ 30

“ฉันก็แค่อยากฝากวิญญาณของฉันไว้กับคนที่ไว้ใจได้ ฉันเคยได้ยินคนใน
กิลด์บอกว่าผู้เล่นที่ตายในเกม วิญญาณจะถูกระบบเก็บกลับไป”

เขาเงิบไปสักพัก “ฉันไม่อยากเป็นแบบนั้น”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหวนหยุดถึงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการ
ซื้อขายวิญญาณซึ่งเป็นการผิดกฎ ในขณะที่โทรทัศน์เล็กออกอากาศจะจัดการ
ตัดเสียงโดยอัตโนมัติ ขอให้ผู้เล่นหลิวหวนลดจำนวนครั้งในการหยุดถึง มิเช่นนั้น
ระบบจะพิจารณาปิดโทรทัศน์เล็กของผู้เล่นหลิวหวน]

หลิวหวนนิ่งไปชั่วขณะ

“นอกจากวิญญาณแล้ว ฉันยังมีของที่สามารถให้นายได้ ไปหลิว”
หลิวหวนขยับดวงตาคือน้ำตาแห้งแล้วขึ้นมอง “ของชิ้นนี้มีประโยชน์มากกว่า
วิญญาณของฉัน ยังไงซะฉันก็จะตายแล้ว วิญญาณของฉันสำหรับนายแล้ว
ก็เป็นแค่เบงก์หนึ่งใบเท่านั้น นายไม่สามารถได้ประโยชน์อะไรจากตัวฉัน แต่
เพียงแค่นายกับฉันชิ้นอันนี้ หลังจากที่คุณตายไป นายสามารถใช้สกลส่วนตัว
ของฉันได้ตามใจชอบ เหมือนกับว่าสกลส่วนตัวนี้นายเป็นคนครอบครองเอง”

ตรงหน้าหลิวหวนมีกระดาษสีเหลืองหนึ่งแผ่นที่ดูแปลกประหลาดหนึ่งแผ่น
ลอยขึ้นมา

กระดาษนี้คล้ายกับเศษซีเถ้าที่ยังเผาไม่หมดปลิวลงมาข้างล่าง พอไปหลิว
ยื่นมือไปรับ กระดาษหนึ่งแผ่นก็ตกลงในมือของไปหลิว

ไปหลิวกวาดตามอง

[<<คำชี้แจงต่าง ๆ กับการแจ้งให้ทราบ 24 ข้อที่เกี่ยวกับการมอบสิทธิ ส่วนตัวก่อนผู้เล่นตายของฝ่ายมอบสิทธิและฝ่ายรับสิทธิ>>]

[ก่อนผู้เล่นฝ่ายมอบสิทธิเสียชีวิตสมัครใจมอบสิทธิส่วนตัวที่เกิดจากความปรารถนาของตัวเองให้กับผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิ หากผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิตกลง สืบทอดสิทธิส่วนตัวของผู้เล่นฝ่ายมอบสิทธิ ผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิก็ต้องสืบทอด ความปรารถนาของผู้เล่นฝ่ายมอบสิทธิด้วย กลายเป็นผู้แบกรับความปรารถนา ของผู้เล่นฝ่ายมอบสิทธิ และทำให้ความปรารถนาของเขาสำเร็จลุล่วงแทนเขา...]

[...หากผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิมีความปรารถนาอยู่แล้วและมีสิทธิส่วนตัวที่ แข็งแกร่งกว่า เท่ากับผู้เล่นมีความปรารถนาอึดตัวแล้ว ผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิที่ เชินสัญญาจะไม่สามารถแบกรับความปรารถนาที่มากเกินไปได้ สิทธิที่สองที่ ได้รับมาจะลดประสิทธิภาพลงระดับหนึ่ง หากได้รับสิทธิที่สามอีก ประสิทธิภาพ ในการใช้ก็จะลดลงอย่างต่อเนื่อง การที่ผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิใช้สิทธิส่วนตัวที่ รับมาได้ไม่ดีไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของระบบ ขอให้ผู้เล่นที่ทำเรื่องรับมอบ สิทธิทั้งสองฝ่ายเข้าใจในจุดนี้...]

[...ก่อนเชินสัญญา ผู้เล่นฝ่ายมอบสิทธิจำเป็นต้องแจ้งให้ผู้เล่นฝ่าย รับสิทธิทราบถึงที่มาของความปรารถนาของตน หลังจากผู้เล่นฝ่ายรับสิทธิรับฟัง และพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว ค่อยตัดสินใจว่าจะเชินสัญญาหรือไม่...]

[นามที่ลงนามสัญญานี้คือวิญญาณของทั้งสองฝ่าย หลังจากทีลงนามแล้ว ก่อนที่วิญญาณจะดับสลายไป ทั้งสองฝ่ายห้ามผิดสัญญาเป็นอันขาด สัญญานี้ เกี่ยวข้องกับความปรารถนาและวิญญาณ ต้องให้ทั้งสองฝ่ายลงนามด้วยความ สมัครใจจากใจจริง ไม่สามารถบังคับเชินสัญญาได้]

[สัญญาหนึ่งชุดต่อหนึ่งคน หลังจากลงนามแล้วสามารถบันทึกเข้าระบบ ของทั้งสองฝ่ายได้ทันที ต้นฉบับของสัญญาหน่วยงานของระบบที่ยุติธรรม จะเป็นผู้เก็บรักษาแทน]

[ฝ่ายมอบสิทธิ : ...]

[ฝ่ายรับสิทธิ : ...]

หลังจากที่อ่านผ่านตาคร่าว ๆ ไปหลิวก็มองไปที่หลิวหวาย “ตอนนี้นั้น

เห็นไม่ได้ ระบบไม่ได้อยู่ที่ฉัน หลังเซ็นเสร็จฉันก็บันทึกไม่ได้ด้วย อีกอย่างดูจากหลายๆ ด้านแล้ว สัญญานี้ของนายมีข้อจำกัดกับฉันมากเกินไป ฉันจำเป็นต้องสืบทอดความปรารถนาของนาย ได้สกลิของนายมาเป็นสกลิที่สองของฉันได้ก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะแสดงประสิทธิผลได้เต็มที่”

พูดพลาง ไปหลีกก็มองไปที่แขนสองข้างของหลิวหวยที่ถูกพันขาด มีตุ่มของหลิวหวยถูกเขาเรียกกลับไปตั้งไว้ที่ข้างขา บนใบมีดสะท้อนแสงสีดำนวลน สลักคำว่า ‘Blood’ ที่นูนออกมา

ไปหลิวหวยพูดชั่วขณะ “แต่สกลิของนายก็น่าสนใจมากเหมือนกัน และก็เป็นของที่มีค่ามากที่สุดของนายด้วย แต่บนตัวฉันคงแสดงประสิทธิผลสูงสุดออกมาไม่ได้

“จุดประสงค์หลักของนายคืออยากจะให้ฉันสืบทอดความปรารถนาของนายต่อสินะ--ปกป้องหลิวเจียอี” ไปหลิวหวยอย่างเรียบนิ่ง

หลิวหวยเงยหน้าขึ้นมองไปหลิวอย่างตื่นตระหนก เขาเอาของล้ำค่าที่สุดของเขามาเดิมพันแล้ว แต่ไปหลิวไม่ได้แสดงความกระหายอยากจะได้แต่อย่างใด นี่ทำให้เขารู้สึกกลืนกลืน

“นายไม่เอาสกลินี้ของฉันเหรอ” หลิวหวยถามด้วยเสียงสั่นเครือ

“ก็ไม่ใช่ว่าไม่เอา สกลิของนายมีประโยชน์มาก แต่ไม่ใช่กับฉัน สัญญาชุดนี้มีคนที่เหมาะสมมากกว่าฉัน เขาเหมาะกับความปรารถนาของนายมากกว่าฉัน แล้วก็สามารถใช้ความสามารถของสกลินายได้มากกว่า” ไปหลิวหวยหันตาขึ้นมองหลิวหวยตรงๆ “ต้องดูแล้วว่านายตกลงเปลี่ยนคนให้ได้หรือเปล่า”

หลิวหวยถามอย่างสงสัย “ใครเหรอ”

ไปหลิวหวย “มู่เคอ”

มู่เคอที่หน้าดำไปหมดกัดฟันแน่นป็นจากชั้นล่างที่ถูกกระเปิดจนกลายเป็นซากปรักหักพังขึ้นมาชั้นบน เขาป็นไปด้วยถูกปืนซีเมนต์ที่ร้อนผ่าवलวจนต้องอ้าปากร้องไม่หยุดไปด้วย

เพราะเป็นโรค จึงไม่นับว่ามู่เคอเป็นคนที่มีความกล้าหาญเท่าไรนัก การป็นแบบนี้ต้องใช้เวลาเยอะมากสำหรับเขา แต่ดีที่พยายามไปช่วยชีวิตผู้ปวยที่

ถูกระเบิดจนจะตายมิตายแหล่กันหมดแล้ว เขาเลยมีเวลาเพียงพอกับการปีนขึ้นไป

เขาใช้แรงทั้งหมดที่มี จนในที่สุดก็ปีนมาถึงชั้นเก่าที่พวกไปหลิวอยู่ พอขึ้นมาปั๊บมูเคอก็วิ่งไปที่ห้องพักผู้ป่วย 906 อย่างบ้าคลั่ง วิ่งจนตัวเองหกล้มไปหลายครั้ง วิ่งจนน้ำตาไหลออกมา และเมื่อเห็นไปหลิวที่มือขาดข้างหนึ่งกำลังพูดคุยอะไรบางอย่างกับหลิวห่วยอยู่ด้วยสีหน้าปกติ มูเคอก็ปล้นคุกเขาลงกับพื้นร้องไห้ออกมาอย่างกลั่นแกล้ง

เขากังวลมาทั้งคืน ตอนทีลงไปเรียกพยาบาลแล้วเห็นชั้นเก่าระเบิด หัวใจก็แทบจะหยุดเต้น! ล้มลุกคลุกคลานวิ่งขึ้นมาชั้นบนอย่างไม่มีจิตชีวิต!

โชคดีที่ไปหลิวไม่เป็นอะไร!

มูเคอเช็ดน้ำตาพร้อมกับขยับไปข้างตัวไปหลิว “นายทำฉันตกใจหมดเลย!”

“อย่าเพิ่งร้อง คุยเรื่องสำคัญกันก่อน” ไปหลิวใช้มือข้างนั้นบีบไหล่ของมูเคอแล้วหมุนเขาไปตรงหน้าหลิวห่วย

มูเคอที่น้ำตาคลอเขามองหลิวห่วยที่กำลังสำรวจเขาด้วยสีหน้าจริงจังอยู่อย่างงุนงง สายตาที่หลิวห่วยจ้องมองมาทำให้มูเคอรู้สึกขนลุกนิดหน่อย จนน้ำตาหยุดไหล เขามองถอยหลังเล็กน้อย เสียงก็เบาลงไม่น้อยด้วย “...เรื่องสำคัญอะไรเธอ”

ไปหลิวตอบาของมูเคอ “นายแนะนำตัวเองคร่าวๆ หน่อย อายุเท่าไร ฐานะทางบ้านเป็นยังไง วางแผนกับเรื่องแต่งงานและครอบครัวในอนาคตยังไง เตรียมจะมีลูกกี่คน มีความชอบที่ไม่ดีอะไรรีเปลา วุฒิการศึกษาอะไร เคยมีแฟนผู้หญิงแฟนผู้ชายมาแล้วกี่คน”

“???” เชี่ยอะไรเนี่ย?! นี่คือการให้ฉันเดทกับคนที่ชื่อหลิวห่วยคนนี้เหรอ?!

มูเคอยิ่งจับต้นชนปลายไม่ถูกมากกว่าเดิม แต่ไปหลิวแค่กวาดตามองมูเคออย่างเรียบนิ่งแวบหนึ่ง ส่งสัญญาณว่าให้เริ่มพูด

ถึงแม้ว่ามูเคอจะจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็เริ่มแนะนำตัวเองแก้ๆ กังๆ อย่างเชื่องๆ “อ้อๆ ฐานะทางบ้านของฉันก็ไม่เลว ยังไงก็น่าจะมีหลายหมื่นล้านได้มั้ง ฉันไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน ถ้านายอยากรู้ กลับไปแล้วฉันจะไปถามให้นาย ปีนี้ฉันใกล้จะ 21 ปีแล้ว ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ไม่มีความชอบที่ไม่ดีอะไร

การแต่งงานในอนาคต...เรื่องนี้ฉันยังไม่เคยคิดมาก่อน ไม่เคยมีทั้งแฟนผู้ชายหรือแฟนผู้หญิง ส่วนวุฒิการศึกษาคือปริญญาตรี แต่ถ้าอยากเรียนปริญญาโทฉันก็พร้อมไปสอบได้ตลอด”

พูดจบ มู่เคอก็มองไปหลั้วด้วยแววตาร้องขอความช่วยเหลือ ใช้สายตาถามเขา--นี่มันเรื่องอะไรกันแน่?!

ไปหลั้วเงยหน้าขึ้น “นายก็แนะนำตัวเองด้วย หลิวหวย”

หลิวหวยสุดทลายใจเข้าลึกๆ เขามองมู่เคอดังแต่หัวจรดเท้าอย่างละเอียดด้วยแวตาสำรวจ “ความจริงแล้วคนที่ฉันพอใจไม่ใช่ นาย ฉันอยากให้เป็นไปหลั้วมากกว่า แต่ช่วยไม่ได้ที่เขาไม่เอา ดูๆ แล้วยนายก็พอใช้ได้อยู่”

มู่เคอมองไปหลั้วที่สีหน้ายังคงเรียบนิ่งเหมือนเดิมอย่างตื่นตะลึง สายตาฉายแววไม่อยากจะเชื่อกับข้อมูลที่ได้มานี้--นายเด็ดกับเขามาแล้วหนึ่งครั้งหรือ?! นายไม่เอาเลยให้ฉันเอาแทนเนี่ยนะ?!

ไปหลั้วยื่นกระดาษหนึ่งแผ่นให้มู่เคอ แสดงเป็นนัยว่าให้เขาอ่าน มู่เคอจึงก้มหน้าลงแล้วอ่าน พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง มองไปที่หลิวหวย ครั่งนี้แววตาของเขาเต็มไปด้วยความซับซ้อน

...คนคนนี้จะเอาสกลส่วนตัวของตัวเองมอบให้เขาหรือ ถึงแม้ว่าตอนทีไปหลั้ววางแผน เขาก็รู้อยู่แล้วการตายของหลิวหวยเป็นเรื่องที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ตั้งแต่แรก แต่ก็คิดไม่ถึงว่า...

“ฉันมีน้องสาวหนึ่งคน...” หลิวหวยเล่าเรื่องของหลิวเจียอี่ให้มู่เคอฟัง

ไปหลั้วรอเขาพูดจบอย่างใจเย็น จากนั้นถึงค่อยเปิดปากพูด เขาจึงหลิวหวยตาไม่กะพริบด้วยแววตาที่คล้ายกับคนที่มองทุกอย่างทุกอย่างทะลุปรุโปร่ง “ความปรารถนาหลักของนายคืออะไร หลิวหวย นายจะให้มู่เคอแบกรับความปรารถนาของชีวิตนายกับน้องสาวนาย นายก็ต้องเปิดเผยทุกอย่างกับเขา ไม่อย่างนั้นฉันไม่ให้เขาเซ็นสัญญาได้ง่ายๆ แน่ สัญญานี้จะสลักอยู่ในวิญญาณของเขา และวิญญาณของเขาเป็นของฉันทั้งหมด ฉันจำเป็นต้องรับผิดชอบวิญญาณที่อยู่ในมือฉัน

“ฉันจำเป็นต้องรู้ทุกอย่าง”

หลิวหวยอ้าปาก แต่แล้วก็ปิดกลับไป

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นหลิวหวายยืนยันที่จะใช้สองร้อยแต้มซื้อบริการปิดเสียงใช่หรือไม่]

“ยืนยัน”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ซื้อสำเร็จ หลังจากนั้นภายในสิบนาที สิ่งที่คุณพูดจะถูกตัดเสียงออก ผู้ชมโทรทัศน์เล็กไม่สามารถได้ยินได้ เชิญเริ่มพูดอย่างเต็มที่ได้เลยครับ!]

หลิวหวายเบือนหน้าไปด้านข้าง เบ้าตาแดงกำ ก่อนจะเปิดปากพูดด้วยเสียงแห้งผาก “...ฉันกับเจียอี่เป็นพี่น้องพ่อเดียวกันแต่คนละแม่

“...บ้านของพวกเราอยู่ในชนบทที่ห่างไกลมาก เล็กมาก และเปลี่ยวมาก พวกนายอาจจะจินตนาการไม่ออกว่าชนบทนี้ไกลมากแค่ไหน หลังจากทิ้งจากรถแล้วต้องใส่รองเท้ายางเดินครึ่งชั่วโมง ถ้าฝนตกหนักถึงขั้นที่มีการปิดถนน บนถนนเต็มไปด้วยโคลน คนข้างในออกไปไม่ได้ คนข้างนอกเข้ามาไม่ได้”

หลิวหวายหลับตาลง เขานึกถึงบ้านเล็กๆ ในชนบทที่มีดมิดและเต็มไปด้วยโคลนแห่งนั้น

“ตอนเด็กๆ ฉันเคยมีพี่สาวหนึ่งคน แต่ต่อมาในวันฝนตกวันหนึ่ง เธอจมน้ำตายในเขื่อน พ่อของฉันแค่ยืนอยู่ข้างเขื่อนนั้นรอพี่สาวฉันจับปลาให้เขา เขาไม่ได้ลงไปช่วยพี่สาวฉันที่ตื่นทรนทรายอยู่ในโคลน ตอนนั้นฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม...ถึงแม้ว่าพ่อของฉันจะส่งฉันไปเรียนหนังสือ แต่เรื่องอื่นๆ เขาไม่เคยสนใจเลย แต่ก่อนเป็นพี่สาวที่เลี้ยงดูฉัน หลังจากนั้นเขาก็ดูแลฉันบ้างเป็นครั้งคราว พ่อฉันบอกว่าแม่หนีไปนานแล้ว ฉันก็รู้เหมือนกันว่าแม่หนีไปไหน ฉันไม่เคยเห็นแม่มาก่อน”

หลิวหวายน้ำตาไหลอาบใบหน้า สายตาของเขาเลื่อนลอย ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ฉันอยากออกไปจากที่นี่มาก ฉันพยายามเรียนหนังสืออย่างหนักแต่ฉันไม่ฉลาดก็เลยเรียนได้ไม่ดี

“หลังจากนั้น มีอยู่วันหนึ่งหมู่บ้านของพวกเรามีคนหนึ่งสอบติดเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยดัง เป็นลูกสาวของป้าฉัน หมู่บ้านให้เงินรางวัลสองหมื่นหยวนสำหรับพวกเรา พูดได้ว่าเป็นจำนวนเงินมหาศาล

“ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พ่อของฉันก็เปลี่ยนไป แต่ก่อนเขาไม่เคยสนใจเกรตของฉัน แต่หลังจากนั้นเขาก็ถามเกรตของฉันทุกวัน เมื่อไหร่ที่ฉันสอบได้ไม่ตีเขาก็จะเริ่มทุบตีฉัน ต่ำฉันหน้าต่ำหน้าแดงว่าทั้งที่เป็นหลานของปู่ฉันเหมือนกัน แต่ทำไมฉันที่เป็นผู้ชายถึงสอบได้ไม่เท่าลูกสาวของป้า เธอที่เป็นผู้หญิงนอกจากแค่ท้องได้แล้ว ยิ่งเก่งกว่าฉันที่เป็นลูกชายแท้ๆ ของบ้านหลิวตรงไหน

“แต่ยิ่งเขาทุบตีแรงขึ้นเท่าไร ฉันก็ยิ่งกลัวมากขึ้นเท่านั้น พอฉันไปสอบที่ไร มือที่จับปากกา ก็จะเริ่มสั่นทุกที เกรตของฉันเลยยิ่งแยลงเรื่อย ๆ อยู่มาวันหนึ่งเขาคิดว่าฉันคงจะเป็นคนที่ไร้ความสามารถจริง ๆ เขาจึงเลิกทุบตีฉัน ฉันรู้สึกโล่งใจมาก เขาบอกว่าจะไปหาลูกพี่ลูกน้องของฉัน ก็คือลูกพี่ลูกน้องที่สอบติดมหาวิทยาลัยดังคนนั้น ให้มาช่วยติวให้ฉันสองสามเดือน ตอนนั้นฉันดีใจมาก”

หลิวหวายเป็นเวลานานมาก นานจนไปหลิวคิดว่าเรื่องของเขาคงจบลงแค่นี้ แต่ทันใดนั้น เขาก็ก้มตัวลงเหมือนกับว่าไม่สามารถรับอะไรบางอย่างได้ กัดฟันแน่นสุดหายใจเข้าลึก ๆ สุดท้ายก็ผิ่นยิ้มออกมาอย่างเจ็บปวด

“พวกนายรู้หรือเปล่าว่าทำไมเจี้ยอี้ถึงเกิดมาก็มองไม่เห็น”

ไปหลิวเข้าใจแล้ว เขาก็นิ่งไปหลายวินาทีเช่นกัน สายตามองไปยังท้องฟ้ายามกลางคืน แต่น้ำเสียงเรียบนิ่งมาก “เด็กพิการหลายคนก็พิการตั้งแต่เกิดเป็นเพราะเกิดจากสายเลือดใกล้ชิด หลิวเจี้ยอี้ก็เป็นแบบนี้ด้วยใช่ไหม”

มู่เคอเข้าใจความหมายของคำพูดไปหลิวได้อย่างรวดเร็ว สายตาตกใจยากที่จะเชื่อของเขามองไปที่หลิวหวาย ขนลุกชูไปทั้งตัว “เชี่ย...ไม่จริงใช่ไหมเนี่ย? !ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตาขนาดนี้เลย? ! ไม่มีใครสนใจเลยหรอ”

หลิวหวายคล้ายกับกระดุกที่ถูกภาระอันหนักหน่วงทับจนแตกเป็นเสี่ยง ๆ หัวของเขาก็ต่ำลงทุกที...ทุกที

เสียงของหลิวหวายแหบแห้ง ประหนึ่งในคอมมีถ่านแดงร้อนลวกอยู่ เขาทั้งร้องให้ทั้งหัวเราะคล้ายกับเยาะเย้ยชีวิตตัวเอง

“ไม่มีใครสนใจหรอก เพราะว่าสกปรกเกินไป สกปรกมากจนไม่มีใครอยากยุ่งด้วย ทุกคนที่รู้เรื่องนี้ก็ปิดบังไว้ ไม่ได้รับอนุญาตให้พูดออกไป

หลังจากที่ลูกพี่ลูกน้องของฉันท้อง ก็คิดจะแจ้งความทำแท้ง แต่พ่อฉันบอกว่า เด็กที่อยู่ในท้องจะต้องเป็นนักศึกษาคนใหม่แน่นอน ไวยวายใช้ลูกไม้อันธพาล ต่างๆ นานา เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของบ้านหลิว ภายใต้งการโกล่เกลี่ยของปู่ฉัน สุดท้ายเขาก็ทำสำเร็จ”

หลิวหวายหลับตาลง “...ส่วนลูกพี่ลูกน้องของฉัน หลังจากนั้นสองสามเดือนเธอก็ไม่ได้กลับไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยอีก หลังจากที่เจียอี๋คลอดก่อนกำหนดไม่นาน เธอก็เหมือนกับพี่สาวของฉัน ไปจับปลาในเขื่อนเองแล้วจมน้ำตาย ส่วนพ่อของฉันก็เคียนอยู่ข้างเขื่อน มองลูกพี่ลูกน้องฉันเดินทวนทรายในโคลน ไม่ได้ไปช่วยเธอ

“ฉันเริ่มตั้งใจเรียนหนังสือเหมือนคนบ้า ฉันสอบติดมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง เอาสองหมื่นหยวนพาเจียอี๋หนีออกมาจากชนบทเล็กๆ นั้น แต่ไม่นานพ่อของฉันก็ตามมาถึงที่ เขาเรียกร้องให้ฉันให้เงินเขา เลี้ยงดูเขา เขาทรมาณฉัน ทรมาณเจียอี๋ ฉันแอบมองผู้ชายคนนั้นในที่มีदनับพันนับหมื่นครั้ง อยากฆ่าเขา ใจจะขาด แต่ฉันก็ไม่กล้า ฉันทิ้งมหาวิทยาลัยที่กว่าจะสอบติดได้อย่างยากลำบาก ไม่ลง และทิ้งเจียอี๋ไม่ลง”

หลิวหวายสะอื้นให้ น้ำตาของเขาหยดลงพื้น ตะโกนร้องให้อย่างอัดอั้นตันใจและหดหู่ เหมือนกับสัตว์ป่าอ่อนแอตัวหนึ่งที่ถูกแทงบาดเจ็บแต่ยังคงไม่กล้าต่อต้านอย่างโจ่งแจ้ง เขาคุกเข่าลงกับพื้น หัวก้มลงถึงพื้นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลพราก

ข้างหัวของเขาคือมิดสันที่สลักคำว่า ‘Blood’ เล่มนั้น ราวกับว่าบาปที่ฝังอยู่ในเลือดไหลเข้าไปในความปรารถนา กับวิญญาณของเขา ทำให้เขากลายเป็นปลาที่เจ็บปวดตัวหนึ่งเดินทวนทรายไม่หยุดในโคลน แต่ก็ไม่สามารถหนีออกไปได้

“นายเหมือนกับนักฆ่าที่อยากฆ่าคนแต่ก็ไม่กล้าลงมือ” ไปหลิวหลูปตาลง วิจารณ์อย่างสงบนิ่ง “สุดท้ายสกลิส่วนตัวที่มีก็เป็นสกลิที่ลดค่าสติของคนโดยไม่มีดามะจ”

“ไอ้” หน้าผากของหลิวหวายยังอยู่บนพื้น เขาลืมดวงตาที่ไม่มีชีวิตชีวาขึ้น “...ฉันเป็นนักฆ่าที่ชั่วลาด”

[แจ้งเตือนจากระบบ : สถานะสกิลของผู้เล่นหลิวหวาย (นักฆ่าที่ซี้ซลัด) เปิดเส้นเนื้อเรื่องเบื้องหลังและความปรารถนาที่ซ่อนไว้แล้ว ต้องการเปิดการมอบสกิลส่วนตัวหรือไม่]

“เปิด”

หลิวหวายยึดตัวขึ้นช้าๆ เขามองไปที่มู่เคอด้วยน้ำตาคลอเบ้า “นายสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างกล้าหาญแทนฉัน ใช้มิตสันของฉันปกป้องหลิวเจี๋ยอี ในเกมนี้ให้ได้ดีหรือเปล่า นี่เป็นความปรารถนาอย่างเดียวของฉัน นายพร้อมที่จะแบกรับหรือเปล่า”

มู่เคอหันหน้ามองไปหิ้วแวบหนึ่งอย่างทำตัวไม่ถูก เขายังไม่พร้อมที่จะแบกรับสิ่งที่หนักหน่วงขนาดนี้ เขาต้องการคำแนะนำของไปหลิวจากจิตใต้สำนึก

ไปหลิวมองมู่เคอด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “มู่เคอ ถ้านายอยากถามคำแนะนำของฉัน ถ้อยคำนั้นทำที่ของฉันในตอนนั้นก็ชัดเจนมากแล้ว ฉันแนะนำให้นายรับสำหรับนายแล้วมีสกิลหนึ่ง มีแต่ข้อดีไม่มีข้อเสีย แต่จะรับหรือไม่รับก็เป็นเรื่องของนายแล้ว

“ความสามารถกับความปรารถนาเชื่อมโยงกัน” ไปหลิวพูด “เมื่อนายเลือกที่จะหยิบมิตสันที่หลิวหวายให้นายแล้ว นายก็ต้องเป็นนักฆ่าเหมือนกับเขา”

“...ฉันขอลองหยิบมิตสันของนายขึ้นมาได้หรือเปล่า” มู่เคอถามอย่างระวัง หลิวหวายพยักหน้าตกลง

มู่เคอมองมิตสันสีดำที่สลักคำว่า ‘Blood’ สองเล่มนั้นที่วางอยู่บนพื้น พวกมันส่องประกายราวกับเลือดสีดำต้องห้ามที่เป็นलगไม่ดี มู่เคอยื่นมือไปจับด้ามจับของมิตสัน วินาทีที่มีดัดอนมือ เขาก็อดตัวลั่นเล็กน้อยไม่ได้

ด้ามจับของมิตสันคู่นี้เต็นเบาๆ อย่างมีจังหวะอยู่ในฝ่ามือของเขา มันอุ่นมาราวกับมีเส้นเลือดและหลอดเลือดอยู่บนมือเขา เพราะความปรารถนาที่รุนแรงของมิตสัน ทำให้หัวใจที่อ่อนแอของมู่เคอเริ่มเต้นเร็วขึ้นอย่างควบคุมไม่อยู่ พลังชีวิตที่เต็มเปี่ยมกับความแค้นในมิตสันไหลย้อนมาตามฝ่ามือของมู่เคอไปจนถึงหัวใจ

ในชั่วพริบตานี้ มู่เคอรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองสามารถสัมผัสได้ถึงความคิดแค้นทั้งหมดกับความรู้สึกสุดโต่งทั้งชีวิตของหลิวหวน

เขาสบตากับหลิวหวนที่ไม่มีแขนสองข้างซึ่งดูโหดมากอย่างเหม่อลอยบนหน้าของหลิวหวนเประเปื้อนเขม่า ลมหายใจของเขาอ่อนแรงเหมือนใกล้จะตายเต็มที คล้ายกับปลาตัวหนึ่งที่อยู่ในเขื่อนแห้งขอดไม่ได้ถูกจับขึ้นมา

ชั่วชีวิตของปลาที่เดินหวนหวนในโคลน เดิมทีนี่เป็นสิ่งที่แมวไฮโซซึ่งอาศัยอยู่ในกล่องคริสตัลไม่มีทางเข้าใจได้ แต่ชั่ววินาทีนี้มู่เคอกับหลิวหวนเกิดความรู้สึกร่วมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน หัวใจที่อ่อนแอของพวกเขาเต้น 'ตึกตัก ตึกตัก' อย่างเป็นจังหวะ รวากับว่าจะกระดอนออกมาอยู่แล้ว--

-- พวกเขาก็แค่อยากมีชีวิตอยู่ต่อเท่านั้น

แต่น่าเสียดายที่โลกนี้ไม่อนุญาต

“ฉันทกลง” มู่เคอกำมีดสั้นในมือแน่น เขาพูดด้วยเสียงแห้งผาก “ฉันจะสืบทอดสกลของนาย ไปเป็นนักฆ่า”

หัวและเปลือกตาของหลิวหวนลู่ลงอย่างเหนียวล้า เสียงของเขาเบามากคล้ายหมอกควัน “...ขอบคุณนะ”

[แจ้งเตือนจากระบบ : ผู้เล่นมู่เคอกับผู้เล่นหลิวหวนลงนาม <<คำชี้แจงต่าง ๆ กับการแจ้งให้ทราบ 24 ข้อที่เกี่ยวกับการมอบสกลส่วนตัวก่อนผู้เล่นตายของฝ่ายมอบสกลและฝ่ายรับสกล>> อย่างเป็นทางการ]

[สัญญาว่าจะมีผลอย่างเป็นทางการหลังจากผู้เล่นหลิวหวนเสียชีวิต]

[พยานบุคคล : ไป่หลิว]

กลายเป็นทำนเทพในเกมสยองขวัญ 4
我在无限游戏里封神

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f t @amarinbooks f @Lilac.Novel t @Lilac_Novel

Published originally under the title of «我在无限游戏里封神» (Wo Zai Wu Xian You Xi Li Feng Shen)

Author © 壶鱼辣椒 (Hu Yu La Jiao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มียกเว้นใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5831-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ สุจิรา เดชะสัมพันธ์

ซันเอ็ดเตอร์ สุคนธา กิ่งก้าน • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละอ

สถานการณ์ในดินแดน <<สถานสมเคราะห์เมตตา>> ยังคงเข้มข้น
มองไม่เห็นหนทางว่าจะรอดชีวิตออกไปได้อย่างไร
ทางหนึ่งก็ปีศาจ ทั้งปีศาจเด็กพิการ ปีศาจผู้ช่วยสภาพผก
อีกทางก็พ่อลูกตระกูลเมี่ยวที่ไม่ยอมร่วมมือหากพวกเขาย้าย

การร่วมมือกันระหว่างไป๋หลิว มู่เคอ หลิวหวาย
และเสี่ยวไป๋ลิวตัวน้อยยังคงดำเนินต่อไป
ทว่าในระหว่างการต่อสู้กับทั้ง NPC และคู่แข่งเลวร้าย
ความวุ่นวายน่าตกตะลึงสำหรับผู้เล่นทุกคนก็ถูกเปิดเผย!
แม้ความวุ่นวายนี้จะสิ้นสุดก่อนอารมณ์จะไม่น้อย
แต่ก็ช่วยเปลี่ยนทิศทางการดำเนินเกมไปได้มาก

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5779-0

18+ Cannibalism, Child Abuse, etc.